

svētdienas•rīts

Novembris 2025 Nr. 11 (2020)

3,30 €

**Igaunijas
luterāņu Baznīcas
arhibīskaps
Urmass Vīlma:
“Kā Baznīcai
rīkoties krīzes
situācijā un kara
draudos?”**

Lasītāji jautā

Par dievkalpojuma kārtību

Pārdomām

Par krusta un godības teoloģijas līdzsvaru

Aktuāli

8. novembrī –

*Latviešu grāmatas 500 gadu svinības
Latvijas Nacionālajā bibliotēkā*

**Mūsu karogs –
mīlestības un upura zīme**

**“Ir jāiet, kamēr
vēl ledus turas...”**

**Saruna ar Mazirbes rekolekciju centra
jauno vadītāju Ivaru Jēkabsonu**

ISSN 1407-964X

Foto – Olga Homenčuk

Dzīvošanas formula

Inga Reča, žurnāla
“Svētdienas Rīts”
redaktore

“Dzīve ir nemītīgi doties virzienā, kur debesis un zeme satiekas.” Tikai viens teikums, kuru novembra numura sarunā sacīja jaunais Mazirbes rekolekciju centra vadītājs mācītājs Ivars Jēkabsons, bet manī tas izraisīja pārdomu gūzmu.

Dzīve ir vieta, kur debesis **un** zeme satiekas. Tikai mazliet iztēlojieties, cik ietilpīgi vārdi! Debesis un zeme. Un – satiekas. Tas pasaka, ka dzīvē (un katrā no mums) eksistē abi šie jēdzieni – gan debesis, gan zeme. Mūsu ideāli, mūsu sapņi, viss gaišais un pacilājošākais un arī – mūsu ego, netikumī, ar kuriem cīnāmies, rakstura sliktākās īpašības – tas, ko mēs gribētu izskaust vai pārveidot. Dzīve ir kā robeža. Kā tu šo robežu šķērso? Kā tu satiecies un dzīvo ar sevi un citiem cilvēkiem? Kā robežpārkāpējs vai kā godīgs pilsonis – ar vīzu un pasi? Ar kādu nolūku tu šķērso savu un citu cilvēku robežas? Vai nāc ar dubļainiem zābakiem (no sava ego) un mīcies pa otra cilvēka dvēseli (debesīm), to ievainodams? Vai notīri kurpes (atliec malā savu lielo ego) un, ja gadījies piemēslot otra teritoriju, meklē lupatiņu (vārdus un darbus), lai uzslaucītu? Vai nemaz nepamani, ka otru esi sāpinājis... Un tad nav jābrīnās, ka cilvēki tev līdzās izstājas no *vispārcilvēciski pieņemtām* konvencijām un sāk ap sevi zemē veidot mīnu laukus, lai neviens, itin neviens vairs nevarētu piekļūt...

Pilnīgi skaidrs ir arī tas (un to mēs redzam katru dienu savā acu priekšā, ja tikai izejam no sava dzīvokļa, izbraucam no pilsētas un nostājamies lauka malā) – šīs zemes dzīvē pastāv abas stihijas – gan debesis, gan zeme. Un tās abas satiekas punktu kopumā, kuru mēs saucam par horizontu. Pat nevajag triekties kaut kur, lai meklētu klaju lauku, – tepat, vietā, kur tavas pēdas skar asfaltu vai taciņu, zeme ar debesīm satiekas. Tā ir objektīva realitāte. Taču tikai no mums pašiem būs atkarīgs, kāda veidosies tava subjektīvā realitāte – tava dzīve un attiecības ar citiem cilvēkiem. Tikai no tā, kā tu pratīsi savienot debesu un zemes kvalitātes, būs atkarīgs, kāds būs tavs dārziņš – brīnišķīgs puķu dārzs, kurā tu proti laikus izravēt nezāles, vai nezāļains lauks, kurā nemītīgi aiziet bojā jebkas, kas tur ticis reiz iedēstīts...

Bet Ivars teica: “Dzīve ir **nemitīgi** doties virzienā, kur debesis ar zemi satiekas.” Atslēgas vārds šeit, manuprāt, ir arī “nemitīgi”. Dzīve ir process, kas notiek katru sekundi, katru minūti un katru stundu, cik Dievs mums katram ir atvēlējis. Un labā ziņa ir tā, ka Viņš mums ir devis brīvu gribu un katru brīdi dod iespējas. Izmantot tās vai palikt vecajās čībās, tas gan paliek katra paša ziņā. ●

SATURS

- 3 Bīskapa komentārs**
Profesija – aizlūdzējs. Uldis Gailītis, palīgbīskaps
- 4 Ziņas**
PLF četru dienu konsultācijas Rīgā
- 4 Aktuāli**
Ceļā pie lasītājiem Baznīcas gadagrāmata 2026. gadam
- 6 Jubileja**
Manas dzīves laimīgākais gads. Gregorskolai – 30
- 8 Iepazīsimies**
Jaunie palīgmācītāji Andrejs Sadovskis, Jānis Apinis, Ingmars Ļakas
- 10 Tikšanās**
Luterāņu un katoļu bīskapi tiekas Līvberzē
- 11 Lasītāji jautā**
Par dievkalpojuma kārtību. Vilis Kolms, baznīcmūziķis
- 12 Saruna**
Ar Mazirbes rekolekciju centra vadītāju mācītāju Ivaru Jēkabsonu
- 18 Ārzemēs**
Rekordliels dalībnieku skaits Alfas kursos
- 19 Vajātā Baznīca**
Kuba. “Tas ir gods – būt Jēzus komandā”
- 20 Aktuāli**
Saruna ar Igaunijas luterāņu Baznīcas arhibīskapu Urmasu Vilmu
- 23 Nepārtrauktā Baznīca**
Velta Briedīte no Krustpils: “Dieva apredzība ir neapraktāma”
- 24 Mīlestības ceļš**
Sekot Svētā Gara pamudinājumam. Inetas Stulpes liecība
- 25 Pārdomām**
Par krusta un godības teoloģijas līdzsvaru
- 26 Notikums**
Mūsu karogs – mīlestības un upura zīme. P. Brūvers, bīskaps *emeritus*
- 28 Svētdienas skola**
Trešais bauslis. 5 uzdevumi
- 30 Mantojums**
8. novembrī – Latviešu grāmatas 500 gadu svinības
- 30 Fotomirkšķis**
Sekojet mācītāja Ginta Poļa misijai Indijā!

Abonē žurnālu “Svētdienas Rīts” 2026. gadam!

Abonē šeit!

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050 izdevums žurnāls “Svētdienas Rīts”. Redkolēģija: Jānis Vanags, Pāvils Brūvers, Linda Kalniņa, Agita Krastiņa, Ivars Jēkabsons, Arnis Šablovskis, Elīna Lāce, Ingrida Briede, Inga Reča. Redaktore Inga Reča +371 26459800. Datorgrafīke Irēna Vītomska. Redakcijas adrese: Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050, tālr. + 371 67224911, e-pasts: svetdienasrits@lelb.lv, Iznāk kopš 1920. gada janvārā, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespiests “UnitedPress”. Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu “Svētdienas Rīts” obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – Mārča Romanceviča foto. Uz ceturtā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

Profesija – aizlūdzējs

Uldis Gailītis,
Liepājas diecēzes palīgbīskaps

Mēs daudzi zinām, cik lūgšanai ir būtiskai nozīme. Jēzus pats daudzkārt uzsver, ka mums jālūdz, un Dievs labprāt sagaida, ka mēs nāksim pie Viņa ar savām lūgšanām.

Esmu dzirdējis vai varbūt lasījis izteikumu, ja lūgšanai būtu nozīme, kā to Baznīca sludina, tad uzņēmēji algotu lūdzējus savos uzņēmumos. Iespējams, kādās kompānijās ir šāds amats, ir cilvēks, kurš iet uz darbu un kura darba pienākums ir lūgt Dievu par to, kas uzņēmumam ir būtiski. Varbūt kāds sapņo, ka labprāt kļūtu par lūdzēju – ietu uz darbu, lai lūgtu Dievu. Darbinieki, vadītāji nāktu ar savām vajadzībām, un lūdzējs aizlūgtu par tām. Kāds, iespējams, atnāktu, jo ir kļūdījies savos amata pienākumos un tagad jādodas pie priekšniecības sniegt paskaidrojumu. Uzņēmuma vadībai būtu nepieciešams aizlūgums par tikšanos ar potenciālajiem pasūtītājiem, lūgt par iekavēto termiņu vai to, ka pasūtītājs kavējas ar norēķiniem. Un, protams, vēl arī personīgās vajadzības par veselību, bērniem utt. Tiešām, lūdzējam būtu ko darīt! Arī Luterā Akadēmijai būtu ko darīt, sagatavojot lūdzējus. Profesiju klasifikatorā neatrodam amatu “lūdzējs”, bet ļoti līdzīgs tam profesiju klasifikatorā ir kapelāna amats. Tajā paveras iespējas kalpot ar lūgšanām un garīgu padomdošanu. Kapelāni darbojas daudzās būtiskās jomās – slimnīcās, cietumos, Nacionālajos bruņotajos spēkos, Zemessardzē u. c.

Vērojot sacensības dažādos sporta veidos mūsu valsts nacionālajās izlasēs, vairākkārt esmu nodomājis, ka būtu labi, ja komandai būtu kapelāns, kurš mācītu pazemīgas sirdis un novilktu atlētus no iedomības augstumiem, un viņi varētu vairāk domāt par spēli nekā par savu frizūru. Kapelāns aizlūgtu par

traumām un to dziedināšanu, veidotu komandas garu, palīdzētu priecāties par uzvaru, nenoniecīnot pretiniekus, un garīgi atbalstītu, pārvarot zaudējumus. Kāds, kurš uzņemās kapelāna pienākumus, izmeta raganu Jurčiku no tribīnēm, un tagad ir daudz patīkamāk sekot līdzī sacensībām. Domāju, ka Artūrs Irbe Latvijas valstsvienības hokeja izlasē pilda ne tikai vārtsargu trenera amatu, bet arī lūdzēja un kapelāna pienākumus. Esmu dzirdējis, ka arī basketbola komandu treneru sastāvā ir kristīgi cilvēki, kuri aizlūdz gan par komandu, gan ienes sportā kristīgās vērtības.

Domājot par politiķiem, arī partijās kapelāna klātbūtne varētu palīdzēt pieņemt korektus lēmumus. Nebūtu jāpārkāpj solītās sarkanās līnijas par nesadarbošanos ar partijām, kurās jūtama oligarhu klātbūtne, nebūtu jānodod savas konservatīvās vērtības, lai iekļūtu valdošajā koalīcijā. Šeit un arī daudzos citos lēmumos kapelāns varētu palīdzēt politiķiem pieņemt atbildīgus lēmumus.

Un līdzīgi uzņēmumos. Zinu vismaz divus uzņēmumus, kuros vadītājiem Dievs ir iedevis spēju atbildīgi un Dieva Vārdā pamatot pieņemt lēmumus par sava uzņēmuma darbību gan attiecībā ar darbiniekiem, gan ar sadarbības partneriem un valsti. Taču daudzos uzņēmumos tā nav. Tādēļ kapelāna kalpošana palīdzētu uzņēmējiem vadīties

pēc kristīgiem principiem biznesā, daudzajās vajadzībās uzņēmumā un svarīgu lēmumu pieņemšanā.

Daudz neko nezina par uzņēmumu, kurš cēla jauno cietuma ēku Liepājā, bet zinu, ka to uzcēla un nodeva ekspluatācijā pirms termiņa, un ietaupīja valsts budžeta (nodokļu maksātāju) naudu. Man šī vēsts skanēja nedaudz neparasti, jo bieži nākas dzirdēt, ka termiņi kavējas un līdzekļu nepietiek, lai projektu pabeigtu. Kā jau minēju, neko nezina par šo kompāniju, bet, iespējams, tajā ir kāds, kurš lūdz Dievu. Varbūt ir vērts padomāt arī citiem uzņēmumiem, ka ir svarīgi, lai tavā uzņēmumā, kurā ir tik daudz izaicinājumu, būtu kāds, kurš lūdz Dievu.

Kamēr uzņēmēji apdomājas, mums jau ir iespēja kalpot kapelāna amatā dažādās struktūrās. Nacionālie bruņotie spēki augstu novērtē kapelānu kalpošanu. Tāpat arī slimnīcās un cietumos ir laba pieredze ar kapelānu dienestu. Pašreiz veidojas ļoti būtiska kapelānu kalpošana mūsu valsts iekšlietu struktūrās, policijā, Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā un robežsardzē. Baznīcai vajag jūsu atsaucīgās sirdis. Ja tu sajūti aicinājumu kalpot kādā dienestā, tad pasaki to savam mācītājam vai prāvestam, un tavas lūgšanas un kalpošana kādā no dienestiem būs ļoti noderīgas! ●

Lūdzot par Latvijas aizsardzību

Bībeles rakstvietas:

- Ja Kungs namu neuzcēl, veltīgi pūlas tā celtnieki, ja Kungs nesargā pilsētu, veltīgi nomodā sargs! (Ps 127:1)
- Ja Kungam tīk, ko cilvēks dara, pat naidnieku Viņš tam pielabina! (Sak 16:7)

Lūgšana:

Dievs, es Tev pateicos par Latviju! Palīdzi milēt savu zemi un valsti tā, lai mans patriotisms nebūtu ārisšķīgs, bet gan nestu Latvijai svētību. Šajā nedrošajā un neparedzamajā laikā, lūdzu, palīdzi vēl vairāk meklēt Tavu prātu! Paldies, ka esi mūs sargājis līdz šim. Lūdzu, dari to arī turpmāk! Dievs, svētī Latviju! Āmen.

Lūgšanu sagatavojusi Elīna Lāce.

Atskats uz Pasaules Luterāņu federācijas četru dienu konsultācijām Rīgā

No 6. līdz 9. oktobrim Rīgā, Luterāņu Akadēmijas telpās, uz konsultācijām pulcējās Pasaules Luterāņu federācijas (PLF) Eiropas baznīcu vadītāji.

Galvenais jautājums, uz kuru dalībnieki meklēja atbildes diskusijās, prezentācijās un neformālajās sarunās, bija, kur saskatāma cerība nākotnei mūsdienu pasaulē un kā Baznīca, apliecinot Kristus mīlestību, var par tādu būt. Atbildes nenāca viegli un demonstrēja ne tikai Eiropas luterisko Baznīcu teoloģisko dažādību, bet arī atšķirīgus skatījumus uz procesiem sabiedrībā kopumā.

Starp cerības vēstnešiem kā piemērs tika minēts gan Latvijas vēsturiskais mantojums, atgūstot neatkarību, gan šā brīža Ukrainas varonīgā pretošanās Krievijas agresoram. Vairāku Baznīcu pārstāvji cerību saskatīja iespējā kopīgi svinēt dievkalpojumu ar abu – Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (LELB) un LELB Pasaulē – jauno arhibīskapu piedalīšanos, kamēr citiem cerības zīme atradās Latvijas Nacionālās bibliotēkas, Okupācijas muzeja un Saeimas nama apmeklējumā, ieraugot valsts un Baznīcas kopīgo darba lauku.

Uzklausot dalībnieku iespaidus, kas tika noformulēti kopīgā PLF paziņojumā, kā cerīgu noteikti var minēt vēlmi kopīgi lūgt un muzicēt, kā arī iespēju bez naidīguma sarunāties pat tad, kad uzskati krasi atšķiras kā, piemēram, jautājumā par sieviešu ordināciju un tradicionālo vērtību apliecināšanu pasaulei. Noslēguma refleksijās kādi no sanāksmes dalībniekiem tās laikā piedzīvoto raksturoja kā gadskārtēju paplašinātās ģimenes sapulcēšanos, kurā sava vieta ir gan mīlētiem radniekiem, gan atšķirīgiem dīvaiņiem, tomēr tie visi veido kopumu un dzīvas attiecības.

Visi Baltijas luterāņu arhibīskapi kopā.

Nākamā šāda "paplašinātās ģimenes" tikšanās plānota 2026. gada oktobrī Augsburgā (Vācija). ●

Albina Hillerta foto/PLF

Ceļā pie lasītājiem jaunā "Baznīcas gadagrāmata 2026"

Gadagrāmatu meklējiet www.ihtis.lv

"Redzi, visu Es daru jaunu." (Atkl 21:5)

Tādi pravietiski vārdi 2026. gadam, kas ievada jaunu sākumu, kas jau ir aizsācies 2025. gadā. Ne tikai kārtējo kalendāro gadu, bet jaunu posmu cilvēka personiskajā ticības dzīvē, draudzes un Baznīcas dzīvē. Ir noslēdzies viens posms mūsu Baznīcas vēsturē – pilns izaicinājumu, drosmes, pastāvēšanas nelokāmā ticībā, prieka, veiksmes, arī kļūdu, bet Dieva vadīts un svētīts. Un sākas jauns attīstības posms.

Pateicības svētki Usmā

Ilze Pumpure, autores foto

12. oktobra diena Usmā bija svētīta no debesīm, jo visu dienu lietuvu mijās ar varavīksnēm. Ceļā uz baznīcu debesīs bija varavīksne, tāpat braucot mājup. Šī bija ilgi gaidīta diena Usmas draudzē. Sapnis par zvanu torni bija vairāk nekā 20 gadu garš, kopš baznīcas uzcelšanas. Tagad līdzās slejas divi torņi ar vienādu jumta segumu – baznīcas tornis un zvanu tornis. Zvanu torņa iesvētīšanas dienā bija īsta pateicības izjūta.

Nedēļu pirms šā pasākuma draudzes grupa apciemoja ilggadējo sadraudzības baznīcu Moricburgā. Usmu un Moricburgu saista arī sens stāsts par to, kā Moricburgas pils saimnieka Augusta Stiprā dēls Morics reiz nonāca Usmā. Tur esot un apmeklējot vairākas Saksijas baznīcas, mūs iedvesmoja pateicības vainagi. Uz Pateicības – Pļaujas – svētkiem ir tradīcija baznīcās izvietot daudzus ziedu vainagus. Iedvesmojoties no tā, šo tradīciju pārvedām uz Usmu, un zvanu torni rotāja četri pateicības vainagi. Tāpat ziedu vainagi rotāja baznīcu ārpusē un iekšējā telpā. Šo tradīciju noteikti saglabāsim arī turpmāk Pateicības svētkos.

Zvana iesvētīšanas dievkalpojums sākās ap zvana torni, ap kuru draudze izveidoja lielu apli. Liepājas bīskaps Hanss Martins Jensonš torni svētīja ar ūdeni un svaidīja ar eļļu, tā nošķirdams pasaules skaņas no baznīcas zvana skaņām. Tālāk dievkalpojumu vadīja bīskaps kopā ar mācītāju Jāni Kalniņu.

Noslēgumā draudzes priekšiece Harina Kreislere bija sagatavojusi pateicības rakstus visiem torņa celtniecībā iesaistītajiem. Lielākais paldies torņa būvniekam

Gintam Biezajam. Viņam bija tas gods iezvanīt zvanu pirms dievkalpojuma. Pateicība arhitektam Guntaram Sūniņam, draudzes lietvedei Benitai, būvdarbu veicējiem Gintam, Jānim un Sergejam, un visiem, kas piedalījās ar ziedojumu gan kokmateriālu, gan naudas, gan darba veidā! Baznīcas naktī draudzē bija īpaša akcija. Māksliniece Velta Kociņa ziedoja savas gleznas, par kurām iegūto naudu izlietoja torņa būvniecībā.

Svētki noslēdzās ar svētku mielastu. Iveta Biezā lika lietā savu talantu, lai maltīte būtu īstām svinībām atbilstoša. Pat kūciņas bija ar zvana torņa maketu. Paldies visiem par līdzdalību darbā, finansēs, lūgšanās un padomos, kā labāk visu īstenot. Bet ar to zvana stāsts vēl nebeidzas. Ir jau nākamais sapnis Adventa laikam. Vēlamies baznīcu izrotāt ar daudzām gaismām un zvaniņiem, lai baznīca būtu atvērta skaistā rotā līdz gada beigām. Vēlamies Ziemsvētkus sagaidīt daudz zvanīņu skaņās. Uz tikšanos Usmas baznīcā! Gaidīsim ciemos ar zvaniņiem! ●

Materiāli ir tapuši vasarā un tās nogalē, un it kā tas ir skatījums uz jau pagājušo, bijušo, bet uz tādu, kas iezīmē jauno, to jauno, kas nāk no Dieva. Un šajā grāmatā ir daudz jaunā – jauns arhibīskaps, jauni mācītāji un diakoni, jauna kultūrtelpa, kas parāda Dieva spēku un klātesamību. Paldies ikvienam, kas pielika domas, lūgšanu, prātu un roku šīs gadagrāmatas tapšanā! Lai laba un svētīga lasīšana! ●

Sirsnībā – mācītājs Aivars Gusevs, gadagrāmatas sastādītājs un redaktors

DRAUDZĒS

Burtnieku draudzē // 5. oktobrī Burtnieku mācītājmuižā notika bazārs-izsole, un to ar humoru un pozitīvu noskaņojumu vadīja Raimonds Indrāns. Viesus sagaidīja gardas zupas, kafijas smarža un smaidīgi organizatori. Šogad jaunums bija BazārNIEKS, kur varēja iegādāties ziedotus nieciņus un iepriecināt gan lielus, gan mazus. Pasākumā valdīja sirsnība, smieklis un kopības izjūta. Lielā cīņā izvērtās par "Drupaču lādes" kūkām, ievārtījumiem un zemnieku saimniecību labumiem. Īpašu interesi izraisīja solīšana par dāvanu karti atpūtai "Siecnieku" lauku sētā. Izsolē tika piedāvāti arī kartupeļi, mājās cepta maize un skaistas krizantēmas. Mazākajiem apmeklētājiem bija sagatavoti gardumi "Bazārnicā". Saziedotie līdzekļi tiks novirzīti Briedes muižas apbedījumu pieminekļa atjaunošanai Burtnieku baznīcā. Dalībnieki tika aicināti atkal tikties bazārā nākamgad.

Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes draudzē // Šoruden draudze uzsāks nodarbību ciklu "Sieviešu sirds sarunas". Tas norisināsies jaunā formātā, paredzot astoņas tikšanās gada laikā. Pamatmateriāls "Sievietes stāsts" ir veidots kā palīgs sievietēm pašizpratnē un iekšējā izaugsmē, pieskaroties dažādām tēmām, tostarp pagātnes un dzimtas mantojumam, atkarībām, piedošanai un sievietes identitātei. Katra nodarbība ietvers konkrētu tēmu, pārdomu jautājumus un praktiskus uzdevumus. Tikšanās ir domātas plašam auditorijas lokam – sievietēm, kuras meklē skaidrību, izpratni vai vienkārši vēlas strukturētu pieeju personīgām tēmām kristīgā kontekstā. Nodarbības paredzētas reizi mēnesī – no decembra līdz maijam. Noslēguma pasākums plānots 2026. gada jūnijā.

Tukuma draudzē // 16. oktobrī Tukuma draudzes namā notika LELB Kandavas iecirkņa mācītāju konvents. Ielūgtais viesis – virskapelāns un mācītājs Ilmārs Rubenis – stāstīja par kapelānu kalpošanas iespējām Valsts policijā un Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā. Ar savu kapelāna kalpošanas pieredzi Austrumu slimnīcā dalījās iecirkņa mācītājs Jānis Saulīte. Lai arī ne visi iecirkņa mācītāji varēja piedalīties konventā, sarunas bija vērtīgas un veicināja izpratni par kalpošanas nozīmi un vajadzībām šajās sabiedrībai tik svarīgajās struktūrās.

Saulkrastu-Pēterupes draudzē // 10. oktobrī Saulkrastu kultūras namā norisinājās trešās Lūgšanu brokastis Saulkrastu novadā, pulcējot pašvaldības, draudžu un iestāžu pārstāvjus kopīgā lūgšanā, pārdomās un sarunās. Pasākuma laikā skanēja uzrunas, lūgšanas un mūzika, izskanēja pārdomas un iedvesmas stāsti, radot sirsnīgu un gaišu atmosfēru. Šogad Lūgšanu brokastu ziedojumi tika vākti biedrībai "Pamatakmens", lai atbalstītu tās darbu ar jauniešiem un sabiedrības saliedēšanu Saulkrastu novadā. ●

Sagatavojusi Ingrida Briede

Foto – Lauris Rimmanis

Saldus Gregorskolai – 30

*Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiēt cits citam kā labi da-
žāda veida Dieva žēlastības namturi. Ja kāds runā, tad kā Dieva
vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās
lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods
un vara mūžu mūžos. (1Pēt 4:10–11)*

Ar lielu prieku un pateicību mūsu Kungam par kopīgi ra-
dītajiem svētkiem, satikšanos un visu labo, ko 11. ok-
tobrī visas dienas garumā varējām piedzīvot, godam aizvadīta
Svētā Gregora izglītības centra (tautā saukta par Saldus Gregor-
skolu) 30 gadu pastāvēšanas jubileja. Diena bija tik piepildīta
un bagāta. Lai par to runā fotoreportāža! ●

Skolas direktors Raimonds Mežiņš: “Valdes sēdēs kopā ar bīskapiem
Hansu Martinu un Uldi nemitīgi runājam par tiem brīnumu darbiem,
caur kuriem Kungs strādā un lieto šo vietu. Piedzīvojot daudzus Die-
va brīnumus, esmu audzis ticībā, pazemībā un pateicībā. Šīs pier-
dzes iedvesmots, esmu varējis iedrošināt arī daudzus citus ticēt uz
Dievu, ka Viņa prāts Dieva valstības lietās ir “labs, tīkams un pilnīgs”
(Rm 12:2b). Viņš vēlas mums dot visu nepieciešamo, kas vajadzīgs
Viņa gribas pildīšanai uz zemes. Grūtākais ir bijis salauzt savu gribu
un pakļauties Viņa gribai. To es vēl turpinu mācīties.”

Kādreizējie audzēkņi atzīst, ka skola
pavadītais mācību gads ir bijis lai-
mīgākais gads viņu dzīvē. Un nu jau
skolā ir mācījušies arī viņu bērni.

Jauniešu skečs par pusaudzīu iesvētes nometņu ikdienu. Joki un
parodijas tik trāpīgas, ka ikviens skolas darbinieks sevi tajos at-
pazīna.

Skolas uzticamie draugi un kaimiņi – Marats
un Ieva Samauski.

Gājiens no Saldus Mārtiņa Lutera baznīcas uz Gregorskolu.

Dievkalpojumā muzicēja arī bijušā gregorskolnieka, tagad mācītāja Mareka Igna-
ta muzikālā ģimene.

Arhibīskaps Rinalds Grants un Liepājas diecēzes
bīskaps Hanss Martins Jensons svētku dievkal-
pojuma noslēgumā: “Ejiet ar mieru un kalpojiēt
Tam Kungam ar prieku!”

Arhibīskapa emeritus Jāņa Vanaga uzstāšanās ar
stāstu par Gregorskolas tapšanu pirms 30 ga-
diem nudian bija visīstākā *stendapa* izrāde – ar
pāri plūstošām emocijām, žestiem un pat dzie-
dāšanu!

Bijušajiem skolas direktoriem Mārtiņam Irbem
un Jānim Bitānam arī ir gana spilgtas atmiņas.

Tikko izremontētā skolas kapela iesvētīta no jauna.

Satikušies gregorieši...

Sadraudzībā pie bagātīgi klātā mielasta. Īpaši ie-
priecināja lielais skaits čalojošo bērnu un jauniešu.

Mūsu ģimenei Gregorskola ir bi-
jusi kā solis. Solis nezināmajā,
solis palāvēībā, solis ticībā un cerībā,
solis mīlestībā uz Dievu! Jā, neziņas
un satraukuma pilns, bet Dieva vadīts.
Solis uz priekšu, ne atpakaļ. Solis tu-
vāk Viņam, tuvāk kalpošanai un Viņa
plāna piepildīšanai mūsu ģimenē. Tik
nozīmīgs un neizdzēšams ir šis solis!
Palāvēībā uz mīlošo Debesu Tēvu do-
damies tālāk!

Māris un Ilze Grosi

Nozīmīgs notikums manā kristīgajā ceļā bija brīdis,
kad Dievs mani aicināja uz lektoru kursiem Gregor-
skolā. Pieteicos un ne mirkli neesmu šo izvēli nožēlojis.
Un, lai gan tagad mūs šķir 250 km, Gregorskolu saucu par
savām kristīgajām mājām. Pateicoties jūsu atbalstam un
kristīgajam piemēram, arvien turpinu pilnveidoties un
attīstīties šajā Dieva mīlotā, izredzētā un aicinātā ceļā.
Un Svētais Gars mani ved tālāk – uz Gregorskolu, dvē-
seļkopšanu, PLI, Lutera Akadēmiju. Paldies Dievam par
šo Viņa mīlestības piepildīto vietu, kur esmu gaidīts gan
grūtos, gan priecīgos brīžos. Dievs jūs mīl un es arī!

Māris Melķis

Manas dzīves laimīgākais gads

Par Gregorskolā savulaik pavadī-
to laiku joprojām varu teikt – tas
ir bijis manas dzīves laimīgākais
gads. Dievs man nebija svešs jau kopš ma-
zotnes, biju gan kristīta, gan tikko iesvēti-
ta, taču šeit Viņu pa īstam iemīlēju. Zināju
Dievu kā pasaules Radītāju, kā Debesu
Tēvu, zināju Jēzu kā Dieva Dēlu un arī kā
savu Kungu un Glābēju, bet nu Viņš man
kļuva par labāko Draugu, kam pieķēros
no visas sirds un dvēseles, no visa prāta
un spēka. Bet Trīsvienības trešo personu –
Svēto Garu – iepazīnu tieši Gregorskolā.
Viņš man atklājās caur savu Vārdu, lūgša-
nām, lekcijām un rekolekcijām, pielūgsmi,
savstarpējām attiecībām, liecībām, sap-
ņiem. Un nebeidz pārsteigt joprojām.

Esmu bezgala pateicīga Dievam par
skolu un to, kā Dievs uz to vadīja. Ja līdz tam
daudzas lietas par kristietību bija neskaid-
ras, tad Gregorskolā ieguvu kārtīgu pama-
tu savai ticībai. Arī izpratni par kalpošanu,
zināšanas un prasmes dažādās kalpošanas
nozārēs. Iepazīnām daudz interesantu, lie-
lu personību – gan lektorus no dažādām
konfesijām un valstīm, gan citus viesus, kas
bieži brauca uz skolu. Darbinieki un skolas-
biedri kļuva kā viena ģimene.

Ļoti daudz deva arī prakse, kas mācī-
bu gada laikā bija jāiziet kādā no Latvijas
draudzēm un turpat Saldū. Un kur nu vēl
kopīgie braucieni uz baznīcām, organizā-
cijām, iestādēm, stāstot par skolu, aicinot
mācīties tajā! Brīvdienas, kad, no vienas
puses, negribējās braukt mājās, lai tikai
 kaut ko no skolas (un vispār Saldus) burvī-
bas nepalaistu garām, bet, no otras puses,
ir jābrauc, jo sakrājiies tik daudz, ko gribas
līdzdalīt ar mājniekiem, ar savu draudzi.

Skolas kapela – cik lūgšanu, prieka
un nožēlas asaru, psalmu un korāļu dzie-
dājumu tā ir piedzīvojusi! Cik stundu uz
ceļiem tajā ir pavadīts gan dienas steigā,
gan nakts klusumā un vientulībā! Kopīgo

svētbrīžu laikā tieši tur daudzi no mums sa-
vas lūgšanas pirmo reizi uzdrošinājās izteikt
balsi – tā, lai arī citi tām var pievienoties.
Mācījāties aizlūgt cits par citu, uzklaustījām
cits cita grēksūdzes. Bibliotēka, kas dāvājusi
tik daudz vērtīgu atklājumu, lasītava, kuras
klusumā un mierā pildīt mājadarbus, gata-
voties ieskaitēm un eksāmeniem un izlasīt
VISU Bībeli! Virtuve un ēdamzāle – mmm, tik
gardas atmiņas! Istabiņas, kurās tik labi nā-
ca miegs kā nekur un nekad citur. Tā varētu
pieminēt katru telpu, katru stūrīti skolā, kurus
paši arī tīrus uzturējām.

Īpaši bija arī t. s. mācību dievkalpojumi
baznīcā.

Nesteidzīgās, dziedinošās sarunas ar mā-
cītājiem, kapelānu, darbiniekiem, vienam ar
otru...

Un tad rekolekcijas! Atkal jauna pieredze,
atkal jaunas atklāsmes un garīgie apvāršņi.
Brīnīšķīgais ekumenisma, brāļu mīlestības,
vienprātības gars!

Izlaidumā, mierinot sevi (jo tik ļoti negri-
bējās no skolas šķirties), biju izdomājusi, ka
pēc gadiem desmit, ja ne ātrāk, nāksu mācī-
ties atkal – gan jau būs vēl kādi citi studiju
priekšmeti, citi pasniedzēji. Neatnācu, bet
pagāja divdesmit gadi, un nu jau Gregorskolā
ir mācījušies trīs no maniem bērniem. Un arī
viņi šeit ir guvuši ne tikai kristīgo izglītību,
bet arī kalpošanas pieredzi un – pāri visam –
piedzīvojuši Dieva mīlestības pieskārienu
gan nepastarpināti, gan caur cilvēkiem un
notikumiem. Tā, ka gribas atgriezties, lai pa-
smeltu atkal un atkal.

Patiess prieks par skolas 30 gadiem! Zi-
mīgs vecums, ja skatās uz Jēzus dzīvi... Lai iz-
dodas aizsniegt vēl vairāk cilvēku, lai izdodas
sasniegt vēl lielākus dziļumus un augstu-
mus! Paldies Dievam un katram, kas pielicis
savu roku, lai Gregorskola būtu! Būtu par
svētību mums katram, Baznīcai, visai Latvijai
un pasaulei. ●

Arta

No Dieva žēlastības esmu tas, kas esmu

Andrejs Sadovskis,
LELB palīgmācītājs

Esmu dzimis 1971. gadā Rīgā un audzis ģimenē, kur par ticības lietām netika runāts. Vecāki bija kristīti – tētis katolis, mamma luterāne, tomēr baznīcā negājām. Cik atceros, mana pirmā sastapšanās ar Dieva valstību ir Dieva valstības kupica jeb robežzīme, kā to tēlaini nodēvējis arhibīskaps Jānis Vanags, – katru rītu, izejot no mājas, pirmais, ko ieraudzīju, bija Pāvila baznīcas tornis Avotu ielas galā. Tomēr Pāvila baznīca nebija tā, kur sāku savu ticības ceļu. Tas sākās Golgātas baptistu draudzē, kur nonācu 1987. gadā un jau nākamajā gadā tiku kristīts. Biju nokļuvis pavisam citā pasaulē, jo līdz tam dzīvē nebiju sastapis cilvēkus, kuri visā palaujas uz Dievu, nekā nebīstas, paliekot nesatricināmā mierā. Dieva mierā. Un brīvi. Vēlāk Golgātas draudzē notika šķelšanās. Nodalījās “harismāti” no “konservatīvajiem”, un es paliku “pa vidu” – “uz ielas”.

Kādu laiku visa mana kristīgā dzīve bija Tezē Jaungada pasākumi. Šad tad iegāju kādā baznīcā, bet nekur neatradu sev palikšanu. Kopš biju kristīts, vienmēr esmu sevi uzskatījis par pilntiesīgu kristieti, lai arī līdz galam nesapratu, kas tas ir. Kaut negāju baznīcā, Svētais Gars, ko biju iemantojis Kristībā, mācīja mani lūgt, lai Dievs nekad neatstātu mani un manus tuviniekus. 2007. gadā ar ģimeni sākām dzīvi jaunā ciematā Dreiliņos. Abi ar sievu bijām kristīti, bet baznīcā negājām. Nolēmām, ka arī mūsu dēlam jābūt kristītam, un kādu vakaru devāmies uz ģeogrāfiski tuvāko – Biķeru luterāņu – baznīcu. Baznīca bija slēgta. Noskatījām pieņemšanas laikus un jau gribējām doties prom, kad tieši nāca mācītājs Aleksandrs Bite, kurš mūs laipni uzrunāja. Izstāstījām viņam savu vajadzību. Viņš vaicāja, vai esam kristīti, iesvētīti, galu galā – salaulāti. Bijām tikai kristīti, bet Aleksandrs teica, ka viss jādara secīgi – jāiziet iesvētēties mācība, tad tiks iesvētīti, salaulāti, un tad arī bērns tiks kristīts. Tā nu mēs joprojām esam Biķeru draudzē, mums jau ir trīs bērni, visi kristīti un divi jau iesvētīti. Bet mūsu ienākšana Biķeru

draudzē un kalpošanā bija ļoti pakāpeniska. Dievkalpojumus apmeklējām regulāri, bet ne katru svētdienu. Tad sajutu aicinājumu padziļināt zināšanas kristīgos jautājumos. Meklēju mācību iestādi un atradu Luteru Akadēmiju. Šo pārrunāju ar mācītāju, un viņš deva savu svētību, kā arī piekodināja, lai ar jebkuru jautājumu vai neskaidrību droši vērsos pie viņa.

Pēc pirmā mācību gada tiku aicināts savā draudzē par svētdienas skolas skolotāju. Nebiju labs runātājs, bet allaž centos, lai visu bērniem skaidrotu un mācītu pēc iespējas saprotamāk. Tā nu sanāk, ka bērni mani ir izskolojuši. Par to īpaša pateicība Dievam!

Reiz arī Luteru Akadēmijas kapelāns uzrunāja mani kļūt par evaņģēlistu, bet toreiz nejutu tādu aicinājumu. Redzot manu kalpošanu svētdienas skolā, kas nebija biežāk kā reizi mēnesī, mācītājs aicināja mani pildīt lektora un daļēji pērmindera pienākumus. Divus gadus vēlāk tomēr sajutu aicinājumu kļūt par evaņģēlistu. Mani iedrošināja Mozus piemērs – Dievs deva Mozum visu, kas viņam bija nepieciešams, lai izvestu Dieva tautu no Ēģiptes. Es sapratu, ka Dievs izraugās cilvēkus pēc sava prāta, ka ar Dievu vismazākais cilvēks var darīt vislielākās lietas.

Tā nu 2022. gada 13. martā tiku ievests evaņģēlista amatā. Kā evaņģēlists tiku aicināts reizēm aizvietot mācītājus viņu prombūtnes laikā, vadot pilnu dievkalpojumu. Tas palīdzēja labāk iepazīt mācītāja amatu un arī visu to nopietnību un grūtības, ar kādām var nākties sastapties. 2024. gadā pabeidzu Luteru Akadēmiju, bet joprojām nedomāju par

Jauni garīdznieki

mācītāja kalpošanu, apzinoties, cik tā ir liela atbildība. Domāju, ja tikšu aicināts, tad iešu, kur Dievs mani sūtīs, bet pats no sava prāta ne. Bija pārrunas ar arhibīskapu Jāni Vanagu, un teicu, ka esmu gatavs arī nopietnākai kalpošanai. Bet tālāk nekas nesevoja, līdz kādu dienu satikos ar toreizējo palīgbīskapu Rinaldu Grantu. Viņš vaicāja, vai negatavojos iesniegt pieteikumu ordinācijai. Atbildēju, ka gaidu aicinājumu, ka, manuprāt, tas ir amats, ko cilvēks pats neizvēlas. “Uzskati, ka esmu tevi aicinājis,” bija viņa atbilde.

Ir vēl kāds notikums, kas man dod pārliecību par Dieva nodomu un Viņa vadību šajā ceļā uz mācītāja amatu. 2015. gads, stāšanās Luteru Akadēmijā. Esmu saņēmis svētību no sava mācītāja un dodos uz iestājpārbaudījumu. Ir sestdienas rīts, kad luterāņu dievnami parasti ir slēgti, bet jūtu, ka pirms šī iestājpārbaudījuma man jāieiet kādā baznīcā kauču Tēvreizi noskaitīt. Izvēle ir starp pareizticīgo katedrāli un Jēkaba katedrāli Vecrīgā. Dodos uz Jēkaba katedrāli, jo tur parasti ir klusums un miers – tieši tas, kas man vajadzīgs. Bet, nākot tuvāk, redzu cilvēkus pulcējamies ārpusē pie dievnama. Kad pienāku arī es, klātesošos uzrunā katoļu Baznīcas arhibīskaps Zbignevs Stankevičs. Viņš dod svētību tiem, kas dodas ceļā. Tie ir svētceļnieki, kas dodas uz Aglonu, bet starp viņiem arī es, kas dodos savā kalpošanas ceļā. ●

Mans ceļš

Ingmars Ļakas,
LELB palīgmācītājs

Lai apmierinātu savas dvēseles ilgās pēc garīgās skaidrības un zināšanām, 2014. gadā uzsāku studijas Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē. Lai pieredzētu (ne tikai zinātu), par ko Svētajos Rakstos tiek runāts, 2015. gadā sāku

Jauni garīdznieki

apmeklēt Slokas evaņģēliski luterisko draudzi un baznīcu, kur ar mācītāja Aivara Guseva labvēlību tiku apmācīts un iesvētīts. Paralēli sāku savu kalpošanu draudzē kā pērminderis. Akadēmiskās zināšanas un prakse pavēra jaunu un brīnišķīgu pieredzi, sniedzot nebijušu skaidrību, kā Dievs pie cilvēkiem ir darbojies vēsturē un arī darbojas šodien. Pēc pieaugšanas Dieva bijāšanā un mīlestībā un pēc studijās saņemta atzinīga raksturojuma no studiju biedriem, ka es varētu būt “labs mācītājs”, un brīnišķīgi iedvesmojošas

pieredzes draudzes 450 gadu jubilejas dievkalpojumā ar toreizējo arhibīskapu Jāni Vanagu, 2017. gadā sapratu, ka paralēli vēl nepabeigtajām studijām universitātē jāsāk studijas Luteru Akadēmijas Teoloģijas studiju programmā.

Pozitīvā un neapprakstāmi bagātinošā pieredze Luteru Akadēmijā ar kalpojošajiem pasniedzējiem un studiju biedriem motivēja tiekties un apņemties būt ar Dievu arvien vairāk. Kopā pavadītais laiks, iemācītais un izveidotie kontakti apstiprināja, ka es arī varētu kā tie, kas sevi atdevuši kalpošanai.

No 2018. gada sāku kalpot kā evaņģēlists Rīgas prāvesta rīcībā un pārraudzībā primāri Rīgas Augšmcelšanās draudzē, toreizējā draudzes mācītāja *Dr. theol.* Gunta Kalmes aicināts, sākumā asistējot un vēlāk arī patstāvīgi vadot dievkalpojumus un draudzi kā mācītāja pienākumu izpildītājs. Dievkalpojumu noturēšana ik pa laikam notika arī Imantas Sv. Gara draudzē un citur pēc nepieciešamības. Aktīvi un regulāri kalpot pārstāju 2022. gada rudenī saistībā ar došanos studēt uz Vāciju.

Pēc prombūtnes Vācijā 2024. gada pavasārī atgriezos, lai veiktu Erasmus+ praksi Latvijas Bībeles biedrībā, 2022. gadā to veicu arī LELB Diakonijas centrā. Paralēli tam esmu interesējies par Latvijas Republikas Nacionālo

bruņoto spēku kapelāna amatu, kas man ļautu, kalpojot Dievam un dzimtenei, palikt un dzīvot Latvijā, ņemot vērā manu iepriekšējo gadu pieredzi.

Kopš naidīgā iebrukuma Ukrainā, ko pāstrādāja Krievija, dziļi izjūtu nepieciešamību pēc savas papildu aktīvas iesaistīšanās. Joprojām ticu, ceru un palaujos, ka Dieva Vārda klātesamība karavīriem, kuri sargā savu zemi, palīdz un nāk par īpašu svētību tās kopšanā un sargāšanā (1Moz 2:15). Jau kalpojot Augšmcelšanās draudzē, tiku apmācīts mācītāja *emeritus* Gunta Kalmes vadībā kalpošanai kapelāna amatā, kurš pats aktīvi joprojām kalpo Zemessardzē. Šī draudze ir ārkārtīgi zīmīga, jo dibināta ar politiski represēto cilvēku līdzdalību un par svētību tiem, kuri bija sevišķi cietuši no padomju totalitārā režīma. Šeit es saskāros ar viņu dvēseles sāpēm, kurās reiz bija radījis svešs un sātanisks politiskais veidojums pret Dieva iedibināto, tai skaitā Latviju.

Kopš 2024. gada vasaras, kad atgriezos Latvijā, saņēmu aicinājumu un atbalstu no NBS virskapelānes, LELB evaņģēlistes Esteres Tumovičas, ka viņiem būtu nepieciešams kapelāns. Ar LELB Bīskapu kolēģijas apstiprinājumu un rekomendāciju stājos dienestā. Draudzē esmu kalpojis pēc iespējas un nepieciešamības.

Viens no pēdējiem ārējiem pamudinājumiem saņemt ordināciju bija bīskapa *emeritus* Pāvila Brūvera izteiktais atbalsts 2024./2025. gada ziemā, kurš kopš manas aiziešanas no pastāvīgas kalpošanas Augšmcelšanās draudzē tur kalpo kopā ar evaņģēlistu, mācītāja pienākumu izpildītāju Jāni Pentjušu.

Kalpošana sniedz ne tikai prieku, bet arī uzliek atbildību pildīt Dieva pavēlētu un godprātīgi pārvaldīt uzticēto, meklējot Viņu pagodināt, kā un kur vien iespējams. Mācītāja amats sniedz sakramentu un svētīšanas dāvanu pārvaldīšanu saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, Kristus iestādījumu un LELB mācību. Arī kapelānam armijā būtisku lomu spēlē garīdznieka amats un attiecīgā autoritāte, lai vestu pie Dieva ar iepriekšminētajām žēlastības un pestīšanas dāvanām, īpaši uzsverot paša fiziskās disciplīnas un psiholoģiskās noturības aspektus.

Kaut ceļš līdz manas dzīves attiecīgajiem punktiem – kapelāna dienestam NBS un ordinācijai šā gada 14. augustā – nav bijis viegls un vienmēr skaidrs, palāivība un ticība Dievam katrā mazajā brīdī veidoja kopējo ainu vēl labāku, nekā es pats to būtu vēlējies vai iztēlojis.

Soli Deo gloria! ●

“... un mans ceļš ieguva virzienu”

Jānis Apinis,
LELB palīgmācītājs

Dieva pasauli ieraudzīju Rīgā 1968. gada rudenī, vēl okupācijas laikos. Mani vecāki un daļēji arī vecvecāki nebija aktīvi dievnama apmeklētāji. Vecāki ir kristīti luterāņi vēl pirmās Latvijas brīvvalsts laikā, bet bez iesvētības. Vecāki ar Dieva žēlastību joprojām ir ar mums un pagaidām par sevi rūpējas paši, kaut abiem ir pāri 85 gadiem.

Arī abas vecmammās savu ticību skaļi neapliecināja, kaut gan par vienu es tomēr varētu šaubīties. Kara, represiju un citi juku laiki atstāja savu iespaidu. Vectēvus neesmu

redzējis – tur savu nāves un posta plāvumu ir atstājuši abi pasaules kari. Viens vectēvs bija latviešu strēlniekos un pieredzēja fiziskus ievainojumus un garīgas ciešanas.

Skolas gaitas pabeidzu Rīgas 72. vidusskolā. Pēc tam bija pirmā kursa studijas toreiz vēl Rīgas Politehniskajā institūtā, tad mūs savāca okupācijas armijā. Tur sabiju divus gadus.

Pēc armijas atsāku studijas otrajā kursā. Protams, mācību ierēdņi vēl izdomāja, ka armijā aizvestajiem esot parādījušies zvēriģi akadēmiskie parādi, jo programmas mūsu dienesta laikā esot mainījušās. Sveiciens viņiem par to – mēs viņus dienām un naktīm aizsargājām no viņu pašu pasludinātajiem imperiālistu uzbrukumiem, bet viņi par to mums pierakstīja akadēmiskos parādus. Tas ir mazliet ironisks, bet neatsaucams secinājums par visu okupācijas laiku. Tāda ir laicīgā un grēcīgā pasaule. Studijas turpināju vēl

Jauni garīdznieki

četrus gadus, un no tiem laikiem man ir diplomēta inženiera kvalifikācija un pielīdzināts maģistra grāds.

Kopš 1991. gada rudens semestra par savu sauci latviešu studentu korporāciju “Selonija”, kur esmu pildījis arī amatu pienākumus. No 1992. līdz aptuveni 2004. gadam biju Zemessardzē, bet tad citi laicīgie aicinājumi un pienākumi lēnām aizstāja valsts aizsardzības uzdevumus. Zemessardzē gribu atjaunoties.

Laicīgajā dzīvē 30 gadus darbojos ar medicīnas iekārtām un visu šo laiku esmu nostrādājis savā inženiera specialitātē. Sākumā par iekārtu speciālistu un pēdējos 15 gadus tirgoju šīs iekārtas. Esmu starptautiskas kompānijas darbinieks.

► 10. lpp.

◀ 9. lpp.

Attiecību sākums ar Dievu man bija sarežģīts. Ģimenē Kristus vārds neskanēja gandrīz nemaz, vienīgi dažas netiešas norādes kā diezgan retas svecītes Ķengara-ga blokmāju logos Ziemsvētku vakarā un Ziemsvētku melodijas radio caur okupantu izliktajiem traucējumiem.

Pilnīgi noteikti kādu iespaidu atstāja atrasta pirmskara ticības mācības grāmata, kuru mēģināju lasīt, bet atbalsta no līdzcilvēkiem nebija. Ja grāmatu atceros, tad Svētais Gars tur bija klāt.

Dievnamos sāku iegriezties pēc inženiera studiju beigām bez noteiktas kārtības un lēni augošā ticībā. Savs iespaids tur ir mūžībā aizgājušajam baptistu mācītājam Pēterim Krievam, kurš ir manas vecmamma brālēns un izvadīja viņu mūžībā. Pāris reizes biju viņu saticis, un mācītājs manī ielika dažas frāzes un uzdeva jautājumus, uz kuriem man nebija atbildes.

Sava nozīme manā ticības ceļā ir Ukrainas grieķu-katoļu jeb uniātu draudzes mācītājam Stefanam, kuru sastapu kādā no saviem laicīgajiem motociklista ceļojumiem un kurš, nejauši satikts vienos Karpatu kalnu nogāzes krūmos, man uzdeva tiešu jautājumu, vai es meklēju Kristu. Tas bija 2008. gadā, un mans ceļš ieguva virzienu.

Luterāņu dievnāmā atpakaļ nonācu, kad mani uzaicināja būt par krusttēvu. Tas bija Siguldā pie mācītāja Andra Grota, kuram joprojām dažreiz piezvanu – sākot pērmindera kalpošanu Rīgas Mārtiņa draudzē, tad studijas Lutera Akadēmijā, un piezvanīju viņam arī uzreiz pēc ordinācijas.

Esmu kristīts un iesvētīts Rīgas Mārtiņa draudzē, kur lēnām, bet noteikti sāku pērmindera kalpošanu un daru to jau desmit gadus. 2020. gadā atnācu uz Lutera Akadēmiju. Kovida laiks man bija pat svētība, jo varēju studijām atvēlēt laiku. Laicīgā dzīve bija lēnāka.

Kopš 2024. gada rudens biju un esmu sludināšanas praksē Rīgas Mārtiņa draudzē.

Joprojām braucu ar motociklu, dažreiz burāju, un lēnām atjaunojam mūsu veco Āgenskalna koka māju.

Mana pateicība cilvēkiem, kas man ir bijuši līdzās ticības ceļā, – mācītājam Aivaram Smuidrim, visai Rīgas Mārtiņa draudzei, Lutera Akadēmijai un īpaši *Dr. theol.* Guntim Kalmem, manai sievai Ilzei un abām meitām Almai un Marijai – vienkārši par klātbūtni, pacietību un atbalstu.

Un gods un slava Dievam, kurš mūs vada visos mūsu ceļos. ●

LELB un LRKB bīskapi tiekas Līvberzē

No 20. līdz 22. oktobrim Līvberzē tikās Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (LELB) Bīskapu kolēģija un Latvijas Romas katoļu Baznīcas (LRKB) Bīskapu konference. Šī bija jau trešā šāda veida tikšanās – iepriekš bīskapi satikās Jēkabpilī un Mazirbē (LELB rekolekciju centrā), bet šoreiz viņus uzņēma LRKB rekolekciju māja Līvberzē.

Tikšanās mērķis bija stiprināt attiecības – kopīgi lūgt Dievu, dalīties pieredzē par abu Baznīcu dzīvi un attīstību, pārrunāt aktuālos izaicinājumus, kā arī vienoties par iespējamajiem pasākumiem un iecerēm turpmākai sadarbībai.

Sarunās bīskapi runāja par Baznīcas klātbūtni sabiedrībā un kalpošanu cilvēkiem. Īpaša uzmanība tika veltīta kapelānu darba attīstībai slimnīcās, ieslodzījuma vietās, glābšanas dienestos un bruņotajos spēkos. Tāpat bīskapi apsprieda to, kā

atjaunot un nostiprināt regulāru dialogu ar valsti. Bīskapi pievērsās arī Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta un Lutera Akadēmijas sadarbībai akadēmisko konferenču formā, gatavojoties Augsburgas ticības apliecības 500. gadadienai, ko atzīmēs 2030. gadā.

Kopīgās lūgšanās bīskapi aizlūdza par Latviju – par Baznīcas liecību un Kristus Evaņģēlija spēku mūsu zemē, par taisnīgu mieru Ukrainā, par garīdznieku un laju kalpošanu, kā arī par draudzēm abās Baznīcās.

Nākamā LELB un LRKB bīskapu tikšanās paredzēta nākamā gada rudenī LELB Sv. Gregora misijas centrā Saldū. ●

Latvijas Romas katoļu Baznīcas rekolekciju māja Līvberzē – šā gada Bīskapu konferences vieta.

Ik pa laikam saņemam jūsu jautājumus par kādiem jums svarīgiem jautājumiem. Rakstiet, un mēs meklēsim atbildes, vaicājot mūsu Baznīcas darbiniekus un garīdzniekus!

“Svētdienas Rīta” lasītājs raksta: “Vēlot dievpalīgu jaunievēlētajam arhibīskapam Rinaldam Grantam, radās jautājumi par arhibīskapa amatā ievešanas dievkalpojuma kārtību. Par vīraka izmantošanu, par zvaniņiem dievgalda iestatīšanas laikā utt. Vai varētu lūgt komentāru par šo īpašo dievkalpojuma kārtību?”

Par dievkalpojuma kārtību

Atbild LELB Mūzikas un liturģijas komisijas loceklis, liturģikas pasniedzējs Lutera Akadēmijā, baznīcmūziķis **Vilis Kolms**.

Loti priecājos, ka šis lūgums ir saņemts un publicēts, jo droši vien tādi vai līdzīgi jautājumi varētu būt radušies arī citiem, turklāt ne tikai sakarā ar minēto dievkalpojumu, bet arī ar citiem svinīgiem dievkalpojumiem mūsu draudzēs, kur vērojama līdzīga liturģiska prakse.

Gan racionālisma, gan kalvinisma iespaidā luterticīgie vairākus gadsimtus ir radināti pie domas, ka uz dievkalpojumu vispirmām kārtām nākam, lai klausītos sprediķi, un ir diezgan, ja pareizajās vietās dievkalpojumā nodziedam vai pasakām atbilstošos tekstus, un tā tas noticis ne tikai Latvijā. Dažās luterāņu Baznīcās pasaulē pat nav pieņemts zemoties ceļos vai apzīmēt sevi ar krusta zīmi, jo to darot tikai katoļi, tāpēc šajā ziņā mums reizēm nākas dzirdēt kritiskas piezīmes. Vēl jo “aizdomīgāki” šķiet mūsu dievkalpojumi, kur var novērot ne vien krusta zīmes lietošanu, bet arī liturģiskus tērpus, procesijas, zvaniņus, vīraku. Tas liecina, ka ir pilnīgi aizmirsies viens no mūsu konfesionālajiem pamatdokumentiem – Augsburgas apliecība (1530), kur XXIV artikulā “Par misi” (t. i., par Svētā Vakarēdiena dievkalpojumu) sacīts: “Mise pie mums top paturēta un celebrēta ar visu godbijību. Tiek saglabātas gandrīz it visas parastās ceremonijas, izņemot vienīgi, ka vietām latīniskām dziesmām klāt nākušas vāciskās, kas pievienotas, lai ļaudis pamācītu.”

Kā tomēr mūsdienu luterāņim saprast to, ka dievkalpojumā saglabājamas “ceremonijas”,

piemēram, procesijas, vīraks, zvaniņi u. t. jpr.? Dievkalpojumā Dievs mūs sastop savā Vārdā. Tas nav akadēmisks pasākums, kur saņemam vērtīgu un garīgi bagātinošu informāciju, bet tā ir sastapšanās ar pašu mūsu Kungu. Dievs dara, ko Viņš saka. Dievkalpojums nav tikai vēsts nesējs par Dieva žēlastību, bet gan pats šis Viņa žēlastības notikums. Mūsu Kungs mūs neinformē par savām labajām īpašībām, bet saskaņā ar apsoltajiem savai sapulcētajai draudzei ir patiesi un pilnībā klātesošs un patiesi dara brīnumus. Viņa Bauslība patiesi pārliecina mūs par mūsu grēku, un Viņa Evaņģēlijs patiesi un aktuāli piešķir mums piedošanu un mūžīgo dzīvību tur un tad, kad Viņa Vārdā un ap Viņa galdu esam sapulcēti. Šī atziņa arī nosaka to, kā luteriskajā dievkalpojumā izturamies, kāds raksturs liturģijai un kāda ir tai piederīgā rīcība. Sāgaidot savu Kungu, Viņa sapulcētā draudze neslēpj savu prieku; pati Kunga klātbūtne ir tā, kas rada tās pateicības pilno atbildi, izpaustu dažādos veidos – ar dziesmām, ar ceļos krišanu, ar stāvēšanu un noliekšanos Viņa vaiga priekšā, ar zvaniņiem, ar vīraku, ar lūgšanu un pielūgšanu.

Dažkārt domājam par ceremonijām un liturģiskām zīmēm kā par pārāk materiālām un laicīgām un ka to visu taču varam darīt garīgi. Taču Dieva Vārds ir tapis miesa, tā kvalificēdams dievkalpošanai visus resursus, ar kuriem Dievs cilvēku ir apdāvinājis, tostarp arī miesu ar miesīgajām maņām. Liturģija rāda, kā tās lietot Dieva dāvanu saņemšanai un pateicībai. Zīmīgi, ka apustulis Jānis, Atklāsmes grāmatā vairākkārt ļaudams mums ieskatīties Kristum veltītajā debesu dievkalpojumā, liecina, ka arī

tur pielūgšana un pateicība tiek pausta lielā liturģiskā bagātībā, piemēram, Atkl 5:8–10 sacīts: “Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas; viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: “Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām, un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi.””

Pie visa iepriekš sacītā jāievēro vēl tas, kas sacīts Augsburgas apliecības XV artikulā “Par Baznīcas rituāliem”: “Par Baznīcas rituāliem māca, ka paturami ir visi tie rīti, ko var bez grēka paturēt, kas noderīgi mieram un labai kārtībai baznīcā kā, piemēram, noliktās svinamās dienas un svētki utt. Tomēr par tādām lietām ļaudīm jāatgādina, lai viņi neapgrūtinā sirdsapziņu, domādami, ka to ievērošana būtu nepieciešama pestīšanai.” Tātad visas iepriekš minētās ceremonijas lai kalpo kā līdzekļi Kunga pestīšanas darba piedzīvošanai un pateicības izteikšanai nevis tādēļ, lai ar to kaut ko no Dieva izpelnītos. Saskaņā ar luteriskajām apliecībām procesijas, vīraka kvēpināšana un citi liturģiski elementi luteriskajā dievkalpojumā ir pamatoti, ja tie:

- liecina un norāda uz Kunga klātbūtni, kā arī pavada draudzes lūgšanu un pateicību (piemēram, procesija ar krustu vai Evaņģēlija grāmatu kā zīme tam, ka Vārds pats nāk pie saviem ļaudīm, vīraks kā bibliska zīme Kristus godināšanai un draudzes lūgšanai);
- uztur kārtību un prezentē Evaņģēliju, nevis to aizēno.

Ceremoniju lietošana nav paredzēta pestīšanas iegūšanai (*adiaphora*), bet tās ir derīgas un lietojamas, ja tās skaidri kalpo tam, lai draudze miesā un garā godinātu patiesi klātesošo Kungu un apliecinātu Evaņģēliju un altāra sakramentu kā Viņa klātbūtnes dāvanas. ●

“Ir jāiet, kamēr vēl ledus turas...”

Foto – Uldis Muzikants

*Latvijas sabiedrībā iemīļotajam mācītājam **Ivaram Jēkabsonam** 2025. gads ir apaļu jubileju gads: 30 gadi, kopš ordinācijas mācītāja amatā, 10 gadi nokalpoti Ādažu draudzē Baltezerā. Dzimis un visu līdzšinējo mūžu pavadījis Vidzemē – Rīgā un Pierīgā, kopš 1. oktobra viņš ar sievu Martu un abām meitām ir devies uz Kurzemi, uz Lībiešu krastu, kur kļuvis par jauno LELB rekolekciju centra vadītāju Mazirbē un Mazirbes draudzes mācītāju. Kādā skaistā rudens dienā “Svētdienas Rīta” žurnālisti devās viņu apciemot jaunajā kalpošanas vietā.*

*Alnis Auziņš, Inga Reča
Foto no Ivāra Jēkabsona arhīva*

Ivar, no oktobra tu kalpo Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (LELB) rekolekciju centrā Mazirbē un Mazirbes draudzē. Kā tas notika? Bija vakance,

uzaicinājums... Bet spert šādu soli – tas ir kaut kas vairāk, nekā izšķirties par kalpošanu citā draudzē. Rekolekciju centrs jau pats par sevi nozīmē specifisku kalpošanu, un ciemā, kur Latvijas jūras krastā beidzas, sagaida pilnīgi cits dzīvesveids.

Jā, kas gan te ir tik brīnumains, ka spēj aizvilināt mācītāju no rosīgas un sakārtotas dzīves Ādažos uz pasaules malu? Vai tas ir sods (*smaida*), man daži jautāja. Atbildu – nē, tā ir svētība! Tā ir mana sirdslieta un kalpošanas piepildījums, jau daudzus gadus darbojoties rekolekciju kustībā.

Protams, te ir skaisti, gleznainā un vienlaikus skarbā dižjūras vēju piekrastē. Bet, kad līdzšinējais centra vadītājs prāvests Kārlis Irbe nolēma sākt kalpot Ventspils draudzē, tad ātri vien sapratu – aicinājums uz Mazirbi varētu skart mani tieši.

Jo lielais jautājums bija, kurš turpinās darbu un tālāk attīstīs rekolekciju centra ideju. Iespējamo kandidātu loks nebija plašs, vajadzēja tieši rekolekcijās kompetentu cilvēku. Iespējama aicinājums uz Mazirbi man vienlaikus izraisīja prieku un arī bažas – kā tas varētu notikt praktiski, jo manā gadījumā tas nozīmētu milzīgas pārmaiņas. Visu mūžu, 30 gadus, kopš mani

un jaunā kvalitātē man strādāt turpat, vai mani atkal skars pārmaiņas. Jau ir bijuši gadījumi, ka Dievs šādās krustceļos mani ir vedis uz jaunu vietu, nolīcis priekšā jaunus izaicinājumus – dažādu iemeslu dēļ. Tagad tā ir rekolekciju centra vadība, kā arī Mazirbes draudze.

Apspriežot iespējamās kandidatūras, Bīskapu kolēģijas izvēle palika pie manis. Vai es būtu gatavs to uzņemties? Mēnesi

.. Dzīve ir nemītīgi doties virzienā, kur debesis un zeme satiekas.

vai pat vairāk jau biju pavadījis lūgšanās un pārdomās: kā būtu, ja?... Un atbilde nāca samērā ilgi, jo pašam bija daudz cilvēcīgu jautājumu. Kā ģimene? Ko bērni? Un vai es pats esmu tā cienīgs

un spējīgs? Tagad, kad esmu jau šeit un abas meitas sākušas apmeklēt izglītības iestādes Dundagā, viena skolā, otra dārziņā, tieši par viņām bažas izrādījās vismazākās. Viņas brīnišķīgi iejutušās jaunajā dzīves lappusē. Zināmu spriedzi vēl rada iekārtošanās darbu pabeigšana, lai šeit varētu pilnvērtīgi strādāt un atrast savu vietu centra komandas vadībā un kalpošanā Mazirbes draudzē. Tas ir process, kas vēl paņems laiku. Bet, kad jautāju sev, vai esmu tur istais un vai tas būs man atbilstoši, man bija apjaušma, ka ar ģimeni viss būs kārtībā, ka sieva varēs strādāt savos projektos arī attālināti vai arī pēc vajadzības reizumis būt Rīgā. Savukārt pašu stiprinātas, ka rekolekciju kustība ir sirdslieta. Ar pārējo tiksīm galā kopīgiem spēkiem – ticībā. Nekas daudz jau būtībā nemainās –

arī turpmāk būšu mācītājs un rekolekciju līdzgaitnieks vai apmācību skolotājs, vienīgi tagad jau arī centra komandas vadītājs, un, protams, pārcelšanās uz Kurzemi.

Un tomēr – kas bija izšķirošais, lai pateiktu jā Mazirbei?

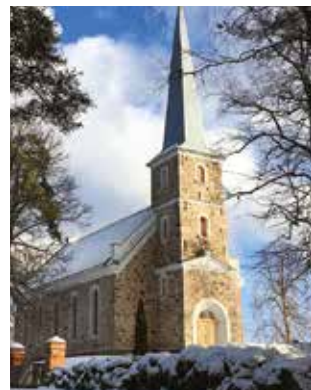
Atbilde atnāca ar Svēto Rakstu vietu, kur Jēzus saka: “Es Esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.” Mani uzrunāja vārds CEĻŠ. Un, esot uz ceļa, tu nekad nevari būt pietiekami gatavs ikkatram likumam. Tu nevari būt gatavs katram pārsteigumam, tāpat kā nevar isti būt gatavs savai nāvei. Bet mājasdarbu tu vari izdarīt, lai pa ceļu ietu soli pa solim. Un, ja tu zini arī Kādu, kurš iet ar tevi kopā un kurš pats ir Ceļš – tas ir Kristus –, ar to pietiek! Tā līdz mūža galam, līdz mūžībai, kas sākas jau šeit. Ir jābūt tikai pietiekamam minimumam, kas tevi kvalificē tam, lai tu spētu doties pa šo savu Dieva ceļu, ir jābūt dāvanai un aicinājumam. Un, ja tu ej uzticībā, tad Dievs iedos visu, kas vajadzīgs.

Tikai palēnām sāku apjaust šā darba aisberga neredzamo daļu. Iepriekšējais vadītājs Kārlis ar sievu Vinetu un visu ģimeni ir ieguldījuši šeit visus spēkus – sirdi un dvēseli –, ar bijību un cieņu pārņemu šos grožus un ar pateicību, ka iepriekšējie vadītāji ir atstājuši ļoti sakoptu un sakārtotu vidi. Bet jaunais ar manu atnākšanu šeit ir tas, ka jau ir izveidota komanda darbam rekolekciju centrā, es šeit neesmu viens. Un otrs – darba grupa ir arī LELB vadībā, astoņi cilvēki, kas ik pa laikam sapulcēsies, lai plānotu turpmāko un domātu, kā attīstīt un īstenot vīziju par šo centru tālāk.

Kas ir tavas komandas cilvēki Mazirbē?

Sākot kalpošanu Mazirbes draudzē. No kreisās: mācītājs Ivars Jēkabsons, Liepājas diecēzes bīskaps Hanss Martins Jensons un diakons Kārlis Rutkis.

Administratore – dundadzniece Agnija Saulīte, kura vada, organizē visu tehnisko darbu, un man šķiet, ka viņa lieliski tiek galā, menedžējot saraksti ar cilvēkiem, finanšu jautājumus, dalības maksas utt., kas plūst caur “Pastorāta” finanšu sistēmu. Centra saimniecības pārzinis ir Mārtiņš no Kolkas, arī šīs puses cilvēks, pārrauga, lai viss tehniski darbotos, kā nākas, viņš arī atbild, piemēram, par zāles pļaušanu vasarā. Bet par saimniecību – tīru veļu un uzpostām telpām – atbild viņa dzīvesbiedre Līga, kā arī talsiniece Marita. Kā jau katrā viesmīlības vietā, galvenais ir nodrošināt kārtību, tīrību un siltumu. Tātad saimnieciskā dzīve un administrēšana nav tik daudz vairs centra vadītāja pārzinā. Es kā vadītājs esmu aicināts fokusēties uz saturu, uz rekolekciju vadību un pārraudzību, lai rekolekciju centrs turpinātu būt kristīga vieta, kur garīgi atspīrgt un atjaunoties ikvienam un pirmām kārtām mācītājiem un draudžu cilvēkiem. Lai šeit būtu regulāra lūgšanu dzīve rītos un vakaros un īstenotos centra galvenais mērķis – rekolekcijas. Tātad darbs ar kalpotāju komandām un apmeklētājiem.

Tuesdian rekolekciju centra vadītājs,

gan arī Mazirbes draudzes mācītājs. Jau iesāki stāstīt par centra vadītāja pienākumiem, bet vēlreiz – kādi ir tavi uzdevumi katrā no šīm jomām? Un rezultējums par šīs vietas attīstību.

Mēs visi esam vienā laivā – Latvijas evaņģēliski luteriskā Baznīca. Tas ir LELB projekts – rekolekciju centrs, veidots garīdznieku rekreācijai un atpūtai un attīstīts par rekolekciju vietu, kas ir būtisks garīgās atjaunošanās pamats. To uzsver arī mūsu jaunais arhibīskaps Rinalds Grants – svarīgi, ka šeit varētu “garīgi atjaunoties, stiprināt ģimenes un draudzes un ka arī tie, kas vēl nepazīst Kristu, varētu Viņu šeit iepazīt un piedzīvot”. Tātad fokuss uz kalpotāju atbalstu un uz ģimenēm mūsu Baznīcā, tāpat piedāvāt iespēju draudzēm izmantot mūsu centru. Un, kad paliek brīvas vietas un laiki, nakšņot, dzīvot te var ikviens. Ja ir runa par telpu izmantošanu pasākumiem no malas, tad, saprotams, galvenais, lai tas nebūtu pret runā ar kristīgajām vērtībām. Bet nākt uz lūgšanām, piedalīties dievkalpojumos var ikviens jebkurā laikā. Centram ir jābūt kristīgas viesmīlības un misijas instrumentam.

Mums bija iekšēja diskusija ar draudzi: vai Mazirbes draudze ir piekabe rekolekciju centram vai arī rekolekciju centrs ir piekabe draudzei? Atbilde ir – ne viens, ne otrs. Tā ir kopīga kalpošana, kurā Mazirbes draudzīte jūtas privileģēta kalpot Latvijas sabiedrībai. Tā ir abpusēja sadarbība un kopīga garīgā dzīve – mēs esam viena liela luterāņu Baznīca, kuras draudzēm ir dažādas dāvanas. Un viena no pērlēm ir Mazirbes draudze ar rekolekciju centru. Draudze ir neliela. Uz dievkalpojumiem, kā jau daudzviet laukos, nāk pamatā dažas ģimenes. Savukārt tad, kad centrā notiek kāda nometne vai pasākums un mācītājmuiža un visas mājiņas ir pilnas, tad baznīca dievkalpojumā ir piepildīta. Ar to šī draudze ir īpaša, ka tā kalpo Baznīcai, – cilvēki var atbraukt, palikt, piedzīvot kristīgu vidi un kopīgi svinēt dievkalpojumus.

Vai draudze to apzinās?

Apzinās aizvien vairāk. Es zinu, te ir bijis laiks, kad šķitis, ka centrs un draudze viens otram traucē, itin kā divas saimniecības strādātu vienā virtuvē. Tāpēc mērķtiecīgi ir veidots modelis, lai gan centra garīgajā vadībā, gan arī draudzes vadībā būtu viens cilvēks, kurš apvieno abas lietas, lai abas saimes justos labi un papildinātu viena otru, kalpotu viena otram.

Iespējams, ka Mazirbes draudze pēdējos gados ir skaitliski pieaugusi. Mazirbe ir izteikti sezonāls ciems, divarpus trīs mēnešus vasarā te ir pilns ar atpūtniekiem, no kuriem krietna tiesa ierodas arī svētdienas dievkalpojumos. Un tad pienāk septembris... Pirms gadiem divdesmit kādā sarunā vietējais mācītājs pat izteica domu, ka draudze, iespējams, ir jālikvidē un tie daži cilvēki jāpievieno kaimiņu draudzei...

Mazo draudžu lietderību nevaram mērit tikai pēc statistikas... Bet vakar (12. oktobrī – red.) pēc dievkalpojuma sēdējām šajā pašā telpā sadraudzībā, un tur bija 12 pieaugušie, ieskaitot mācītāju, un apkārt čaloja tikpat daudz bērnu. Man teica, ka tas šai vietai ir daudz.

Gribēja tuvāk iepazīt jauno draudzes ganu... Bet dievkalpojumā jau bija vēl vairāk?

Dievkalpojumā bija vairāk. Ne visi paliek uz sadraudzību. Bet, jā, šeit notiek ciešāka sadraudzēšanās ar jauno draudzes ganu. Starp citu, kādi jau pieteicās arī laulībām. Bet nesen veikalā kāds vīrs man prasīja, vai būšu jaunais mācītājs. Es

apstiprināši atbildēju un sacīju: “Svētdien tiekamies!” Viņš teica: “Nē, Dievs ir visur.” Tā te acīmredzot ir, ka draudze ne visiem ir nozīmīga. Taču dievnams ir vienmēr vaļā, un daudz tiltu vēl šeit jāveido vai jāatjauno ar vietējo sabiedrību.

Gan laika gaitā vēl kaut kas atklāsies. Bet cik ilgu laiku jau esi šeit?

Pārcēlos augusta vidū, lai ģimenē sagatavotos jaunajam mācību gadam. Oficiāli te esmu no 1. oktobra. Kalpojis kā draudzes mācītājs Mazirbes baznīcā esmu tikai divas svētdienas.

Vēl paturpinot tēmu par rekolekciju centru. Redakcijā joprojām saņemam no lasītājiem (mūsu draudžu ļaudīm) jautājumus, kāpēc luterāņu draudzēm ir aktuāls ignāciskais garīgums, katoļu tradīcija. Varbūt nedaudz blakus tēma, bet tā tieši skar rekolekcijas.

Ignāciskais garīgums ir Rietumu kristietībai kopīgs dārgums – lūgšanas, kas balstītas Svētajos Rakstos, un garīgas sarunas, kas atbalsta otru ticības ceļā. Pēc paša pieredzes varu teikt, ka tas ir dziļš un svētīgs lūgšanu ceļš, bagātība un dārga

pērle, kas man pašam palīdzēja reiz pārciest savas smagās krīzes un atjaunoties. Ja paņemam nost Romas katoļu mācības nianses, kas atšķiras no luteriskā, ignāciskais garīgums ir plaši lietota klusuma rekolekciju prakse evaņģēliskajā pasaulē. Un, piemēram, lietojot to pašu Sv. Ignācija Garigo Vingrinājumu materiālu, kas ir daļa no formāta, ko piedāvā arī rekolekciju centrs Mazirbē, tad te ir aicinājums vairāk dzīvot Dieva godam. *Soli Deo Gloria*. Tas nozīmē iet savas dvēseles svēttapšanas ceļu, nevis ar saviem darbiem mēģināt uzlabot, ko Kristus jau paveicis. Un galvenais šajā ceļā Kristu vēl vairāk iepazīt, mīlēt sirsnīgāk un Viņam sekot ciešāk. Pēc būtības tas ir tas pats, ko piedzīvojam katru svētdienu dievkalpojumos, ko darām Bībeles stundās un ikdienā, dzīvojot kristīgu draudzes dzīvi. Taču rekolekciju vidē var paiet malā no visa, laiku pa laikam nošķīroties klusumā, vietā, ko nevar iedot lielā aizņemtība pasaulē un pat aktīva darbošanās draudzē. Marijai kaut kad ir jāļauj apsēsties pie Jēzus kājām kā Bībelē.

Tāpēc šī rekolekciju vieta tika veidota –

Pravietisks foto. Pagājušajā ziemā rekolekciju laikā Ivars Martai no Mazirbes sūtīja šo fotogrāfiju ar tekstu: “Svētdienas rīta kafija ar mūsu sapņu māju...” Tolaik viņi vēl nenojauta, ka pēc nepilna gada Jēkabsonu ģimene apmetīsies uz dzīvi Mazirbē tieši attēlā redzamajā namiņā.

atrasta vide un vieta, kur Dieva Vārdu var izdzīvot dziļi, nesteidzīgi, svētīgi un ar nedalītu atbalstu un palīdzību. Jo sevišķi svarīgi tas ir pirms nozīmīgām dzīves izvēlēm vai pārbaudījumiem un īpaši apzinoties, ka attiecības ar Dievu dažādu izeju dēļ kādam ir aizgājušas seklumā, vēsumā vai atsvešinātībā. Tad ir labi aizbraukt prom uz kādu kopienu, kur tu zini, ka te ar Kungu pavadīsi laiku, tev būs pieejams cilvēks vai cilvēku grupa, kuri tevi atbalstīs, kur notiks regulāri dievkalpojumi un sarunas. Tev ne par ko citu nebūs jāuztraucas. Atjaunošanās nenotiek vienmēr tik vienkārši, ka tu noklausies pareizu lekciju. Dažkārt ir vajadzīga īpaša vieta un netraucēts klusums, vērsts uz Dievu, nevis tikai zināt pareizo “burtu”. Fokuss uz personīgo kontaktu ar Dievu caur tekstu (Dieva Vārdu), caur to, ko Viņš tev pauž un uz ko tevi aicina. Pēc būtības te nav nekā jauna vai neparasta. Tā ir tā pati lūgšanu dzīve, lasot Dieva Vārdu, pārdomājot un sirdī izdzīvojot. Tāpat saņemot garīgo aprūpi, ko piedāvā grēksūdze, Svētais Vakarēdiens. Bet dažreiz vajag vienkārši nomainīt vidi, paēst un izgulēties...

Uz šo jautājumu par ignācisko garīgumu droši vien visizsmēlošāk varētu atbildēt arhibīskaps emeritus Jānis Vanags. Es apzinu, ka mūsu Baznīcā par rekolekcijām joprojām valda aizspriedums kā par “neluterisku praksi”. Īstenībā ir otrādi! Mēs pildām to, ko Luters pats reiz ir sacījis, proti, mēs lūdzam, pārdomājam un pārbaudām – *oratio, meditatio, tentatio*. Mūsu arhibīskaps emeritus šos vārdus bieži ir citējis.

Emīlija, Marta, Ivars un Sofija vasaras vidū Mazirbes mācītājmuižā.

Dubultu draudzes 2025. gada nometne, kopējais foto ar Mazirbes draudzi.

Lasot Ignācija no Lojolas biogrāfiju, ir skaidri redzams, ka viņi ar Luteru bija laikabiedri un sacentās par to, kurš no viņiem varēs apliecināt savu karsto ticību un sekošanu Kristum.

Es gan nezinu, vai viņi jebkad ir tikušies, bet viņiem abiem ir līdzīgs tā laika fokuss – reformēt, atjaunot Baznīcu, tikai vienu par to izslēdza no katoļu Baznīcas, ekskomunicēja, un izveidojās luterisms jeb protestantu atzars, savukārt otrs, Ignācijs, palika katoļu Baznīcā, vēlāk izveidoja jezuītu kopienu. Tas, ka vēsturiski šīs kustības pretnostatīja, ir viens. Bet galvenais viņu pašu darbībā bija misija un cenšanās vairāk dzīvot Dieva godam, lai Jēzū Kristū izglābtu dvēseles.

Rekolekciju centra būtība ir piedāvāt ne tikai rekolekcijas, bet arī vietu nometnēm, dažādām kristīgām kopienām īstenot savus projektus, dzīvojot uz vietas, ejot kādos kursus, te var atbraukt arī individuāli, un tad saņemt specifisku programmu – individuālu pieeju katram tieši viņa situācijā. Piemēram, nesen kāds cilvēks, kristietis, kurš bija nonācis lielā dzīves stresā, ieradās šeit padzīvot, viņš lasīja Dieva Vārdu, lūdās, reizi dienā parunājās ar mācītāju un aizbrauca mājās jau ar skaidru redzējumu, ko Dievs viņa situācijā no viņa vēlas. Pēc būtības rekolekciju centrs ir kalpošana kristiešiem, kalpošana dvēselēm. Bet rekolekcijas ir iespēja dziļāk piedzīvot, izdzīvot savu garīgo pieredzi nevis tikai racionāli, ar prātu, bet ar sirdi un ar īpašu "lēno" laiku, ko te var iegūt, iedziļinoties, Dieva klātbūtnes klusumā.

Tas savā ziņā ir tāds kā kristieša saldais ēdiens.

Jā, Raksti saka: "Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām!" (Ps 119:103) Svēto Rakstu lasīšana un lūgšanas – parasti rekolekcijās šeit individuāli uzzod vismaz trīs četras reizes diennakti, un tad ir atelpas brīži – nesteidzīga pastaiga dabā, tāpat ikvakara dievkalpojums pēc mūsu baznīcas kārtības un arī viena saruna dienā ar līdzgaitnieku. Tajā ziņā tā ir katoliska (tulkojumā – vispār pieņemta), t. i., kristīga dzīve un prakse.

Tu tagad ienāc īpašā Latvijas kultūrtelpā, Lībiešu krastā, šeit ir savas gadu simtos un arī beidzamajās desmitgadēs koptas tradīcijas. No vienas puses, ir atskaņas no pagānisma, no otras puses, draudzē ir bijuši pērminderi, ērgelnieces, mācītāji lībieši. Ievērojamā lībiešu kultūras un sabiedriskā darbinieka Didriķa Volganska dēls Edgars Vālgamā pirms Otrā pasaules kara pēc teoloģijas studijām Somijā palika tur dzīvot un kļuva par luterāņu mācītāju. Arī Edgara dēls Lauri Vālgamā ir luterāņu mācītājs un Lībiešu svētkos ir vadījis dievkalpojumus Mazirbes baznīcā. Vai tu esi iepazinies ar šo mantojumu? Un vai redzi iespēju ar to mijiedarboties?

Es gribu, lai šeit, Lībiešu krastā, kristīgā Baznīcā būtu iekļauta vietējās kultūras kontekstā, kā tas jau ir bijis, proti, ar Dieva mīlestības vēsti uzrunāt arī lībiešus un viņu pēcnācējus, iespējams, pat viņu valodā, kaut gan es to neprotu. Taisnība ir, ka arī man pašam tāltaļos senčos no Vidzemes puses ir lībieši. Tāds lībiešiem pazīstams

uzvārds kā Princis, bet Vidzemē. Savukārt pie Mazās Juglas ir Ķoderu pilskalns, lībiešu pilskalns, kur dzīvojuši mani vecvecāki. Varbūt pat varu teikt, ka esmu mazliet lībiešu brālis no Vidzemes.

Šobrīd lībiešu, lībiskā klātbūtne ir jūtama visā Latvijā, ne tikai Mazirbē. Bet mana isā atbilde būtu: es gribu veidot tiltus, nevis celt mūrus – turpināt iesāktu un varbūt pat kaut ko attīstīt, ja Dievs dos, sadarboties arī ar vietējiem lībiešiem. Draudzei jādarbojas tur, kur tā ir dibināta, tur, kur dzīvo konkrētie cilvēki, šajā gadījumā – Lībiešu krastā.

Kā jau minēji, visu savu līdzšinējo dzīvi tu esi pavadījis Vidzemē. Tagad tu esi ne tikai Lībiešu krastā, bet arī pie kurzemniekiem, kuri ir diezgan šerpa tauta. Vai esi jau izjutis atšķirību? Un kā tu te vispār jūties? Kādreiz, strādājot vietējā Dundagas avīzītē, braucu pie cilvēka uz interviju, domāju, ko aizvest? Poļu neveidišu, nopērku cepumus. Ar domu – ja es iedošu cepumus, tad viņš, pats par sevi saprotams, pacienās mani vismaz ar piparmētru tēju. Un tad saruna veikties raitāk. Taču ierodoties pirmās minūtes paiet stīvējoties par to, ka viņam manus cepumus nevajag! Ar milzīgu varu es viņam iespīēju rokās to cepumu paciņu, bet viņš to noliek plaukta tālākajā stūrī. Tēju piedāvāt tā arī neienāk prātā...

Tas, ko redzu draudzē, ir siltums un draudzība. Varbūt vēl tādus, tik introvertus kurzemniekus neesmu sastapis. Taču reiz man Ādažos bija piedzīvojums – kāzās atbrauca tautiskos tērpos ģērbtas suitu sievas no Kurzemes, kuras pēc kāzām man sacīja: "Mācītāj, ja jūs pie mums Kurzemē tāpat no sirds runāsiēt kā šajās kāzās, jums problēmu nebūs." To teica kurzemnieki, kuri mani bija redzējuši tikai vienu reizi. Bet es jau neko īpašu nedarīju – kalpoju un sprediķoju no sirds kā allaž. Tāpēc es ticu, ka stāsts nav par kultūras atšķirībām, bet par tiltiem, kas veidojas starp sirdi un sirdi. Es nezinu, kas tas ir par brīnumu vai "ķīmiju", bet, ja tā notiek, tad tā ir dāvana. Te neko nevar radīt mākslīgi, katra situācija ir atsevišķa. Zinu tikai to, ka es šeit jau mazliet jutos kā mājās, jo esmu tikpat introverts kā visi pārējie. Dažkārt ar tikpat lielu biklumu viesmīlībā. Man arī kādreiz var gadīties, ka nezinu, kur tos "cepumus" likt... Bet kafiju noteikti gribēšu likt galdā – ar vai bez cepumiem.

Par tavas ģimenes sapņiem. Piemēram, kā tava sieva Marta kā kinoproducente varēs darīt savu darbu? Jo tomēr, esot Rīgas tuvumā, viņa vieglāk varēja izskraidīt uz kinofestivāliem un citiem ar darbu saistītiem notikumiem?

Tad, kad man piedāvāja šo vietu, Marta bija pirmā, kura bija gatava teikt jā, tāpēc ka viņa šeit sajuta pirmkārt garīgo aicinājumu. Jo viņa ir arī kvalificēts [rekolekciju] līdzgaitnieks, tas ir, viens no viņas sapņiem, kas maz ticis realizēts, – būt sarunās ar cilvēkiem, kas meklē Dievu, būt par atbalstu. Tas bija pilnīgi skaidrs, ka šī ir sapņu vieta un sapņu namiņš, kā redzams fotogrāfijā, kuru pagājušosiem uzņēmu no istabiņas (Mazirbes mācītājmuižā) loga.

Tas, ka no Mazirbes var sazināties Kanādu, Ameriku vai Franciju, parāda to, ka mūsdienās vairs nav tik svarīgi, vai atrodi Rīgā vai Mazirbē. Tas, ka netālu te arī ir kinoaudis, kuri no šejienes strādā, apliecina to, ka attālums mūsdienās nav šķērslis. Protams, tā saucamā Rīgas diena ir izaicinājums, jo tā paņem vismaz divas dienas uzreiz – jābrauc ir laikus, jāpaliek ilgāk, un tas ir izaicinoši, bet attālums ir pārvarams. Cik es redzu, mana sieva pie saviem sapņiem turas un tiek ar visu galā.

Un meitenes pašam uz dārziņu un skolu Dundagā jāved?

Te kursē autobuss, bet viņas ir tik maziņas, ka vienas pašas pagaidām nevar laist. Pagaidām esmu šoferis un pats sev, tā sakot, iegriežu kājā ar to, ka nevaru vēl pilnu dienu veltīt darbam, visu laiku kaut kur jāraustās. Tie 24 kilometri Mazirbe–Dundaga, katru dienu turp un atpakaļ, arī paņem savu.

Un kā ir ar taviem sapņiem un iecerēm? Vai šeit, Mazirbē, esi tiem ticis solīti tuvāk?

Jau sen sapņoju, ka gribētu tikt ārā no steigas, kas man bija Rīgā un Pierīgā, kur darbs dzina darbu. Man bija sajūta, ka tagad es gribētu "papeldēt" mierīgākos ūdeņos. Tad, kad atbraucu uz Mazirbi, sajutu, ka te tā iespēja ir, ja vien es atkal neļaušu sevi ieraut pārāk intensīvos procesos – administratīvā vai garīgā darbā līdz pat pārslodzei. Es ceru, tāds ir mans sapnis (varbūt naivs, bet varbūt reālistisks), ka karjeras noslēguma fāzē es varētu pievērsties vairāk literārai darbībai un apkopot savu garīgo pieredzi, un vairāk kalpot no šejienes kā jau ilggadējs mācītājs, būt par

8. novembrī

LELB REKOLEKCIJU CENTRĀ MAZIRBĒ

11:00 - dievkalpojums
Mazirbes baznīcā

13:00 - sadraudzība
Rekolekciju centrā

māc. *Ivara Jēkabsons*

ievešana centra vadītāja un
Mazirbes draudzes mācītāja amatā

«Mācītājmuiža», Mazirbe,
Dundagas pag.
mazirbe@rekolekcijas.lv
t. 26549433

Visi mīli aicināti!

www.rekolekcijas.lv

facebook.com/Rekolekcijas

SARUNA

atbalstu vietā, kur kā brālis un tēvs varētu kalpot daudziem. Tādi sapņi.

Ja godīgi, kad sāku iet baznīcā, sapņoju par kopienu, kurā es varētu dzīvot un kalpot. Tā būtu brāļu un mūsu kopiena, kurā varētu atbraukt, palikt un dzīvot – veidot tādu kā Dieva valstību. Laicīgā dzīvē, dzīvojot "parastā" draudzē, tas ne vienmēr ir iespējams, kur katrs biežāk dzīvo savu dzīvi. Bet ir vietas, kur, nošķirti no pasaules, ir izveidotas kopienas, un tur tad veidojas tādas saliņas. Es neteiktu siltumnīcas, drīzāk – daļas no paradīzes, jo *paradīsus* nozīmē 'nošķirts dārzs'. Vieta, kur uzplaukst ticība, mīlestība, Dieva Vārda dziļums. Nevis tikai zināšanas, bet arī attiecības un pieredze ar Dievu.

Bērnībā tu filmējies galvenajā lomā televīzijas filmā "Dullais Dauka", kur tava varoņa moto bija: "Ir jāiet, kamēr vēl ledus turas." Vai tev šis teiciens dzīvē ir gājis līdzī?

Kad tu nostāji jūras krastā, tu redzi vietu, kur satiekas debesis un zeme. Apvārsnis. Dzīve ir nemītīgi doties virzienā, kur debesis un zeme satiekas. Pa ūdens

virsu es nemāku staigāt, to vienīgi Jēzus spēja, un tie, kam Viņš atļāva, – Pēterim. Bet pa dzīvi mēs ejam kā pa trauslu ledu. Jo dzīve jebkurā brīdī var ielūzt, beigties. Tāpēc kristieši jau saka: ja Dievs dos un mēs dzīvosim, tad arī kalposim, stādīsim, sēsīm un pļausim. Ļoti līdzīgs ir Sudrabu Edžus moto no šīs manas bērnības filmas, kurā man bija dots nospēlēt Dullā Daukas lomu. Viņa moto man kļuva par dzinuli, varbūt pat tas ir brīdinājums un realitātes apjaušana – kamēr vēl dzīve ir, ir jāiet savs ceļš. Manā gadījumā ceļš ir Kristus. "Ir jāiet, kamēr vēl ledus turas, ir jāiet, ir jāiet..." To saka pirmās otrās klases vecuma zēns, kurš dodas atbildēt uz jautājumu par to, kas ir dzīve, kā tā izskatās, kas tur ir aiz tās līkās svītras. Kas tur ir aiz apvārsņa? Pat ja viņš dodas pretī acu apmānam, optiskajai ilūzijai. Es negribu doties pretī ilūzijai, bet sekot Patiesajam un tiešām vēlos sasniegt to vietu un palikt tur, kur debesis un zeme satiekas cilvēkā – dzīvot ar dievišķo bezgalību, kura ietiecas mūsos.

Ļoti skaists punkts. Paldies par sarunu! ●

16 SVĒTDIENAS RĪTS

SVĒTDIENAS RĪTS 17

Monētas atklāj vēsturi

Izraēlas ziemeļos atrastais bronzas monētu krājums – divdesmit divas vairāk nekā 1600 gadu vecas monētas – izgaismo maz dokumentētu jūdu sacelšanās pret Romas varu. Monētas tika atrastas dziļā alu sistēmā Hukokas pazemes kompleksā, kas sākotnēji ticis izmantots jau Lielās sacelšanās laikā. Tomēr pašas monētas ir no vēlāka laikposma – Galla sacelšanās laikā (351–352. g. p.m.ē.). Šīs sacelšanās posms līdz šim bija vēsturiski vāji dokumentēts. Atradums pierāda, ka senos tuneļus vēlāk izmantoja kā slēptuves.

Arheoloģiskajos izrakumos piedalījās arī vietējie iedzīvotāji un studenti. Atraduma vieta drīzumā būs pieejama tūristiem un kļūs par nozīmīgu kultūras mantojuma objektu. ●

Rekordliels dalībnieku skaits Alfas kursos

Alfas kursi 2024. gadā sasnieguši rekordu ar vairāk nekā diviem miljoniem dalībnieku visā pasaulē. Šie kursi tika organizēti 146 valstīs, un tos atbalstīja vairāk nekā 43 000 draudžu un grupu. Alfa piedāvā vidi, kurā ikviens var uzdot svarīgus jautājumus un sajusties gaidīts. Īpaši lielus panākumus guvusi jauniešiem paredzētā *Alpha Youth Series*, kas dažu mēnešu laikā aizsniegusi 250 000 jauniešu. Trešdaļa no visiem kursu dalībniekiem pērn bija jaunāki par 25 gadiem, kas norāda uz jauniešu garīgajiem meklējumiem. Alfas kursi apliecina, ka parasta viesmīlība un atklātas sarunas var mainīt dzīvi. Kursi sniedz iespēju piedzīvot piedošanu, dziedināšanu un Dieva klātbūtni. Tie ir spēcīgs apliecinājums tam, kā Dievs aizsniedz cilvēkus visā pasaulē mūsdienīgā un pieejamā veidā. ●

Persiešu atmoda Nīderlandē

Nīderlandes patvēruma centros un pilsētās persiešu bēgļu vidū notiek klusa, bet spēcīga kristīgā atmoda. Vairāk nekā 600 persiešu kristiešu pulcējas gan oficiālās, gan neoficiālās draudzēs, kur dievkalpojumi notiek farsī valodā. Viena no

lielākajām šādām draudzēm ir *Seven Ministries* Eindhovenā, kas ik svētdienu pulcē līdz pat 150 ticīgo. Draudze pārraida dievkalpojumus tiešsaistē, ļaujot tiem sasniegt persiešu kristiešus visā Eiropā un Tuvajos Austrumos. Ticība Kristum daudziem maksā ļoti dārgi, jo Irānā un Afganistānā kristietība tiek vajāta. Neraugoties uz to, viņi turpina sludināt un dzīvot pēc Evaņģēlija. Mācītājs Šekaripoirs, kurš agrāk vadīja pagrīdes draudzes Irānā, saņēma aicinājumu doties uz Eiropu un celt draudzi brīvībā. Tagad viņš ar savu komandu palīdz jauniem ticīgajiem ar Kristību, apmācībām un praktisku atbalstu. Šī kustība aug, un daudzi redz tajā piepildāmies Bībeles pravietojumus par Irānas tautas garīgo atjaunošanu. ●

Lego un Bībele bērniem

Lego animācijas kļūst par jaunu veidu, kā izplatīt Evaņģēliju jaunākajai paaudzei. Projekts *Go Chatter Studios* no Anglijas piedāvā bibliskus stāstus lego formātā, kas ir vizuāli pievilcīgi un viegli saprotami. Tas sākas pandēmijas laikā kā neliela ideja, bet tagad stāsti ir pieejami vairākās valodās un kalpo draudzēm, skolām un organizācijām. Īpašu atsaucību ir guvušas filmiņas spāņu valodā, pārsniedzot pat angļu versijas sekotāju skaitu. Neparasts rekords bija sešdesmit sekunžu ilgs Lieldienu video,

kas dažās dienās sasniedza ap 60 000 skatījumu. Video veidoti ar *stop-motion* tehniku un iekļauj smalkas detaļas, padarot stāstus dzīvus un saistošus. Iecerēts izveidot vismaz 70 animācijas, kas aptvers stāstus no Vecās un Jaunās Derības.

Projekta radošais vadītājs ir Džošs Vaithauss, kas projektā iesaistījās pēc nopietnas slimības un dzīves pārmaiņām. Makss Albornois, projekta spāņu sadaļas pārstāvis, uzsver, cik svarīgi ir sludināt Evaņģēliju mūsdienīgā valodā. ●

Kristiešu vajāšanas Vjetnamā

Vjetnamā pieaug spiediens uz neregistrētām mājas draudzēm un to locekļiem.

Kopš augusta varas iestādes sistemātiski aizliedz visas reliģiskās aktivitātes, kas nav saskaņotas ar komunistisko partiju. Kristiešu dievkalpojumi tiek pārtraukti, bet mācītāji un evaņģēlisti – nopratināti vai aizturēti. Evaņģēlists Ju Hem Mlo no draudzes *Good News Mission Church* tika nopratināts par lūgšanu sapulci savās mājās. Pēc tam viņam tika aizliegta jebkāda turpmāka reliģiska darbība. Varas pārstāvji paziņoja, ka draudzei nav valdības atļaujas pulcēties. Kristiešus, īpaši no etniskajām minoritātēm, uzskata par neuzticamiem valstij. Viņiem tiek liegta pieeja veselības aprūpei, izglītībai un valsts

pakalpojumiem. Aptuveni 10 000 ticīgo jau 2019. gadā saskārās ar šādu diskrimināciju. Tomēr, neraugoties uz vajāšanām, gandrīz 10 miljoni Vjetnamas iedzīvotāju paliek uzticīgi kristīgajai ticībai. ●

“Tas ir gods – būt Jēzus komandā”

Kuba

Džuels uzauga kristīgā ģimenē, kura vēlējās, lai viņš kļūtu par mācītāju. Pusaudža gados Džuels palīdzēja ģimenei dibināt draudzi. Džuels zināja, cik daudz svētības ir ticībā Jēzum. Taču viņš arī apzinājās mācekļības cenu, jo bija piedzīvojis, kā viņa mācītājam nācās ciest. Mācītājs bija nonācis cietumā tikai tāpēc, ka sludināja Evaņģēliju. Vai tādos apstākļos Džuels vēltos kļūt par mācītāju?

Kopš 1959. gada revolūcijas Kuba ir sociālistiska valsts. Komunistiskās partijas loma ir nostiprināta konstitūcijā. Valsts tiek pārvaldīta autoritāri, politiskā opozīcija ir aizliegta. Valdība apgrūtina kristiešiem brīvu ticības praktizēšanu. Valsts visiem spēkiem cenšas novērst Evaņģēlija izplatību. Tā Evaņģēliju uzskata par apdraudējumu savai ideoloģijai. Uzmanības centrā īpaši nonāk mācītāji, jo viņi sludina Evaņģēliju. Viņus novēro, vajā un apcietina.

Skolā Džuels bija viens no labākajiem skolēniem. Pēc skolas beigšanas viņš ļoti vēlējās studēt universitātē. Taču skolotāji un direktors viņam lika izvēlēties: “Izvēlies, Džuel, labas atzīmes un universitāte vai Jēzus.” Džuels izvēlējās Jēzu. Viņš brīvprātīgi atteicās no studijām. Tomēr vienu gan viņš noteikti negribēja – kļūt par mācītāju.

Džuels bija sportiski apdāvināts. Viņam patika beisbols, un viņš sapņoja kļūt par profesionālu beisbola spēlētāju. Viņš varēja iekļūt provinces komandā. Taču beisbols Kubā ir vairāk nekā tikai sports. Tas simbolizē komunistiskos un nacionālistiskos Kubas revolūcijas ideālus. “Šis sports ir daļa no

komunistiskās sistēmas,” saka Džuels.

Skolas beigšanas gadā 17 gadu vecumā Džuels dzirdēja Dieva aicinājumu kļūt par misionāru. “Tas bija tik skaidri. Es nevarēju pateikt nē. Jēzus man teica, lai es Viņam kalpoju,” atceras Džuels. Viņš atteicās arī no sporta. Tagad viņš bija gatavs kļūt par mācītāju. Tas pārsteidza daudzus, īpaši viņa tēvu un treneri.

Drīz Džuels sāka vadīt mazu draudzi savā dzimtajā pilsētā un paralēli mācījās, lai kļūtu par mācītāju. Divpadsmit gadus viņš kalpoja tur ar visu sirdi un dvēseli. Šajā laikā viņš iepazinās ar Maručī. Viņi apprecējās un pārcēlās uz vietu, kur Evaņģēlijs bija aizliegts, – stingri apsargātu militāro teritoriju. Četru gadu laikā komunistiskās varas iestādes slēdza septiņas viņu draudzes un konfiscēja visu viņu īpašumu. Taču Džuels un Maručī nepadevās. Viņi palika uzticīgi savam Kungam. Kāds draudzes loceklis piedāvāja savās mājās rīkot dievkalpojumus. Neilgi pēc tam par to uzzināja varas iestādes, draudot atņemt viņam māju. Džuels gribēja aiziet, bet vīrs bija nelokāms: “Mācītāj, mums nav svarīgi, ko viņi mums atņems. Jēzus mums ir viss. Mēs esam gatavi maksāt pilnu mācekļības cenu.”

Nākamo divpadsmit gadu laikā Džuelu arestēja 17 reizes – par sludināšanu, evaņģelizēšanu un Bībeles izplatīšanu. Varas iestādes mēģināja viņu piekukuļot, bet viņš atbildēja: “Es kalpoju tikai Jēzum. Es esmu Dieva bērns.” Neraugoties uz visām grūtībām, Dievs viņiem atkal un atkal deva uzvaru. Šajā laikā Džuels un Maručī nodibināja 25 draudzes.

2008. gadā Dievs viņu aicināja atpakaļ uz dzimto vietu – tur, kur viņš reiz atteicās no beisbola. Taču šoreiz viņš neieradās kā spēlētājs. Viņš nāca ar misiju vest dvēseles pie Jēzus. Viņš trenēja 80 jauniešus, kas nepazīna Kristu. Katrs treniņš sākās ar nelielu svētrunu, spēlētāji tika iedrošināti ar Bībeles pantiem, un, ja kāds izdarīja pārkāpumu, viņam bija jāiemācās Bībeles pants no galvas. “Katrs spēlētājs saņēma Bībeli un kristīgu literatūru līdzī uz mājām,” stāsta Džuels. “Ja cilvēki nenāk uz baznīcu, tad mēs nesam Evaņģēliju pie viņiem.”

Džuels pat sarīkoja beisbola spēli valsts cietumā. Pirms spēles ieslodzītie klausījās Evaņģēliju. “Kad ierodies šādā vietā, spēle ir otršķirīga. Mēs ejam turp dvēseļu dēļ,” saka Džuels. Beisbola aprindās Kubā Džuelu pazīst visi. Viņš ir uzdāvinājis Bībeli gandrīz visiem valsts izlases spēlētājiem, treneriem un tiesnešiem. Daži treneri pat ir vērsušies pie viņa pēc padoma un atbalsta. Drošības dienesti mēģināja viņu atturēt no kontaktēšanās ar komandām. Tomēr daži valstsvienības spēlētāji pievērsās Kristum un kristījās. “Viņiem bija viss – mājas, mašīnas, drēbes. Bet tikai Jēzus spēja piepildīt viņu sirdis,” stāsta Džuels. Un no tiem 80 jaunajiem spēlētājiem, kurus viņš sākotnēji trenēja, 15 šodien ir mācītāji. Viņi dedzīgi dzīvo Kristum, dibina draudzes un izplata Evaņģēliju. Džuela un Maručī kalpošana vienmēr ir bijusi apdraudēta. Viņu bērniem nācās pamest Kubu, jo viņi piedalījās kalpošanā un tādēļ nonāca varas iestāžu redzeslokā. Viens no viņu dēliem tika ieslodzīts par Evaņģēlija sludināšanu. “Dievs mums tajā laikā deva pacietību un spēku. Mums jāpauļaujas uz Viņu katrā situācijā. Viņš ir uzticams un arī tagad gādās par mūsu bērniem. Mūsu dzīve ir Dieva rokās.” Džuels un Maručī raugās nākotnē ar cerību. Viņi balstās uz Jesajas 43:19: “Redzi, Es daru ko jaunu, tas jau raisās, vai jūs to neredzat?” Viņi ilgojas pēc atmodas Kubā. “Tāpēc mēs paliekam – pat ja ir grūti. Dievs mūs ir aicinājis palikt šeit. Tā ir privilēģija – būt daļai no Viņa komandas.” ●

No Stimme der Martyrer 2025, Nr. 10
tulkojusi Ingrida Briede

Ticība nav vaļasprieks, tā ir dzīve, jo īpaši krīzes apstākļos

Arhibīskaps Urmass Vīlma (centrā).

Vairāk nekā 10 gadus Igaunijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas arhibīskapa amatā ir **Urmass Vīlma** (*Urmass Viilma*). Viņš ir gana biežs viesis arī Latvijā. Oktobra sākumā piedalījās Pasaules Luterāņu federācijas četru dienu konsultācijās Rīgā, augusta beigās bija klāt arhibīskapa Jāņa Vanaga zižļa nolikšanas dievkalpojumā un arhibīskapa Rinalda Granta amatā ievešanas dievkalpojumā. Savukārt Igaunijā ne tikai pārrauga un vada luterisko Baznīcu, rūpējoties par sabiedrības garīgajām vajadzībām, bet arī piedalās valsts mēroga diskusijās par drošību nākotnē. Šogad pirmoreiz apmeklējis Ukrainu, atgriežoties mājās ar pārliecību, ka Krievija nevarēs Ukrainu sakaut un no visām valstīm tieši Ukraina ir tā, kura visvairāk var palīdzēt Baltijas valstīm.

Kristīna Soloha, Ulda Muzikanta foto

Pamazām tuvojas ceturtā gadadiena kopš Krievijas sāktā pilna apmēra kara Ukrainā. Kā Igaunijas Baznīca uz to ir reaģējusi? Vai Baznīcas vidē (un varbūt arī sadarbībā ar

valsti) esat domājuši un runājuši par to, kāda ir Baznīcas vieta un loma krīzes situācijā? Arī kara apdraudējuma apstākļos.

Kā Baznīcai rīkoties krīzes situācijā un kara draudos – tas ir jautājums, par kuru mēs Igaunijā beidzamajos gados runājam

un domājam ļoti plašā līmenī. Esmu Igaunijas Baznīcu padomes prezidents, un mums ir regulāras tikšanās gan ar padomē esošajām desmit Baznīcām, gan ar Igaunijas valsts amatpersonām. Mēs atklāti runājam par situācijas nopietnību un sagatavojam sabiedrību arī vissliktākajam scenārijam. Vai mūsu Baznīcas potenciāli tam ir gatavas? Kāda ir Baznīcu loma krīzes situācijā? Sarunu ir bijis tik daudz, ka šobrīd Igaunijas valdība jau skaidrāk redz to, cik liela nozīme kara draudu priekšā var būt tieši Baznīcām.

Draudžu līmenī mēs runājam un spriežam jau daudz konkrētāk. Kas notiktu, piemēram, tad, ja kādai draudzei kara apstākļos vairs nebūtu mācītāja? Mums ir vēsturiska pieredze no 1944. gada, kad puse mūsu garīdznieku bija spiesti doties bēgļu gaitās uz Rietumiem vai arī tika nogalināti, izsūtīti uz Sibīriju. Tāpēc draudžu darbības turpināšanā tolaik liela nozīme bija lajiem. Mūsdienās mēs atgādinām draudzēm šo situāciju un jautājam, vai tās būtu gatavas līdzīgai rīcībai ar šobrīd. Kuri laju pārstāvji uzņemtos atbildību? Kā tiktu nodrošināta dievkalpojumu un citu svētdarbību turpmākā norise? Kā tiktu sargāts baznīcās esošais kultūrvēsturiskais mantojums un ar personas datiem saistītais dokumentu arhīvs? Kam būtu piekļuve draudžu finansēm? Mēs Igaunijā aicinām katru draudzi nopietni domāt par šiem jautājumiem jau tagad, jo brīdī, kad notiek krīze, automātiski sāk valdīt panika, tāpēc ir nepieciešams rīcības plāns, kas ticis izstrādāts un pieņemts iepriekš. Pirmais, par ko cilvēki dabiski domā briesmās, ir viņu pašu un ģimenes drošība, tāpēc ir ārkārtīgi svarīgi jau iepriekš izlemt par atbildību Baznīcas jautājumos.

Cik lielā mērā, jūsaprāt, draudzēm krīzes apstākļos būtu jāiesaistās praktiskā atbalsta sniegšanā?

Ir svarīgi domāt par to, cik daudz ir tādu baznīcu telpu, kas būtu piemērotas patvertnes vajadzībām, – ar elektrību, ūdeni, apkuri, pārtikas rezervēm. Baznīcām ir jābūt gatavām sadarbībai ar sabiedrību. Mēs mudinām mūsu mācītājus aktīvi iesaistīties vietējās krīzes komitejās. Mums ir izstrādāts plāns arī Baznīcas kā organizācijas vadībai, kurš

uzņemtos atbildību kā nākamais pēc arhibīskapa, ja būtu tāda nepieciešamība. Par šiem jautājumiem mēs Igaunijā runājam jau kopš Krievijas pilna apmēra iebrukuma Ukrainā 2022. gada februārī.

Tolaik mēs vērsāmies pie valdības ar jautājumu, vai kara gadījumā mēs varētu turpināt vadīt savas draudzes vai arī tiktu iesaukti militārajā dienestā. Es pats par sevi pārbaudīju reģistrā, ka man piešķirtā pozīcija kara apstākļos būtu snaiperis. Bet mans jautājums ir: vai es būtu noderīgāks kā snaiperis vai tomēr kā vietējās kopienas palīdzības tīkla vadītājs? Turklāt par snaipera lomu ir jautājums, vai tas būtu morāli savienojams ar manu ticību. Tādējādi Baznīcas sarunās ar valsts amatpersonām ir aktuāls jautājums par garīdznieku lomu kara gadījumā. Sabiedrībai joprojām būtu vajadzīgi cilvēki, kuri cep maizi vai nodrošina transportu, tāpat būtu nepieciešams garīgais atbalsts, ko sniedz Baznīca. Tomēr tik sekulārā sabiedrībā kā Igaunija, kurā Baznīca ir šķirta no valsts, var redzēt, ka valdība Baznīcu nereti uzskata nevis par nozīmīgu garīgo funkciju veicēju, bet gan par vaļasprieku, līdzīgu, piemēram, basketbolam. Bet ticība nekad nav vaļasprieks, tā ir dzīve un jo īpaši krīzes apstākļos. Kara laikā sabiedrībā ir vajadzīgi garīdznieki, kuri rūpējas par cilvēku dvēselēm.

Kādi ir jūsu iespaidi pēc Ukrainas apmeklējuma?

Šovasar es pirmoreiz devos uz Ukrainu, biju ielūgts uz Otrajām nacionālajām lūgšanu brokastīm. Mums Ukrainā ir sadraudzības Baznīca, kurai esam sūtījuši daudz palīdzības. Ukrainas apmeklējuma laikā biju Harkivā, kur notika dievkalpojums, kā arī vairākās vietās Kijivā. Mēs visi daudzskārt esam skatījušies dramatiskos videokadrus par notiekošo Ukrainā. Esot tur, publiskās vietās var redzēt plakātus, karogus, kritušo karavīru piemiņas fotogrāfijas. Bet vienlaikus tas, ko novēroju, – sabiedrība turpina funkcionēt. Kijivā bijām kādā lielveikalā, kur skanēja fona mūzika, ko vienā brīdī pārtrauca sievietes balss, kas ukraiņu un pēc tam angļu valodā laipni aicināja meklēt tuvāko patvertni, jo bija izsludināta

Arhibīskaps Rinalds Grants kopā ar Igaunijas bīskapiem. Pa kreisi – arhibīskaps Urmass Vīlma, pa labi – bīskapi Marko Tītuss un Ove Sanders.

trauksme. Mēs apjukumā nezinājām, ko darīt, redzējām tikai vienu sievieti, kura pagriezās un devās ārā no iepirkšanās centra, bet, kad viņai sekojām, izrādījās, ka sieviete dodas nevis uz patvertni, bet uz citu veikalu. Arī Harkivā mūsu uzturēšanās laikā skanēja trauksme, bet cilvēki uz to nereaģēja. Mums stāstīja, ka lielāko daļu no reālā apdraudējuma likvidē Ukrainas gaisa spēki, tāpēc cilvēki bieži vien savas ikdienas gaitas turpina un uz patvertnēm nedodas arī tad, kad skan trauksmes signāli.

Ukrainā piedzīvoju to, ka sabiedrība nav padevusies bailēm, cilvēki turpina dzīvot un strādāt un domā par nākotni. Tiek atjaunotas karā izpostītās ēkas un būvētas jaunas. Ukrainai palīdz dažādas starptautiskās organizācijas. Ukrainu sejas es redzēju

cerību. Pirms kara Ukrainas sabiedrībā dažkārt neesot bijis īsti skaidrs, kurš ir krievs, kurš – ukraiņis. Bet šobrīd sabiedrība ir ļoti saliedēta, tautībai vai valodai vairs nav tik lielas nozīmes. Izšķirošais tagad ir pozīcija karā – visi tie, kuri Ukrainai uzbrūk, ir krievi, bet visi tie, kuri Ukrainu aizstāv, ir ukraiņi. Karš ir apvienojis šo milzīgo valsti, un Putins

to nekad nespēs sakaut. Ukraiņi cīnās, un sabiedrība funkcionē. Ja mēs šeit, Baltijā, kara draudu priekšā domājam, ka mūs aizstāvēs NATO, ASV vai Ziemeļvalstis, tad patiesībā mums visvairāk var palīdzēt Ukraina. Baltijas valstis Ukrainā tiek ļoti cienītas un mīlētas, arī lielās palīdzības dēļ, ko esam snieguši. Esmu pārliecināts, ka krīzes situācijā Ukraina mums uzreiz steigto palīgā.

Pēc Ukrainas apmeklējuma jūs tūlīt devāties uz Latviju, lai tiktos ar Baltijas valstu bīskapiem un piedalītos arhibīskapa Jāņa Vanaga zižļa nolikšanas dievkalpojumā un arhibīskapa Rinalda Granta amatā ievešanas dievkalpojumā. Kādas ir jūsu pārdomas un izjūtas saistībā ar šiem nozīmīgajiem notikumiem Latvijas evaņģēliski luteriskajā Baznīcā?

Spilgti atceros to laiku, kad Jānis Vanags 1993. gada kļuva par arhibīskapu. Kādu mēnesi vēlāk viņš apmeklēja Igauniju, un man, gadus divdesmit vecam vietējās draudzes mācītājam, Pērnavas apkaimē bija jāsasagaida jaunais Latvijas arhibīskaps un jāstāsta viņam par Igaunijas draudzēm. Es biju ļoti uztraucies. Pēc tam mums ir bijis ļoti daudz tikšanos šo gadu laikā. Arhibīskaps Jānis garīgā ziņā man vienmēr ir bijis paraugs. No viņa esmu mācījies pārliecību turpināt uzticīgi iet pa to ceļu, kurā Dievs ir aicinājis doties. Kaut arī vairākos jautājumos mums ir atšķirīgi viedokļi, nekad neesmu to izjutis kā problēmu mūsu attiecībās. Mūs vieno dziļa savstarpējā cieņa. Saistībā ar jauno arhibīskapu Rinaldu es redzu tieši to pašu.

Paldies par sarunu! ●

Foto – Uldis Muzikants

“Dieva apredzība ir neapprakstāma”

Velta Briedīte ir Krustpils evaņģēliski luteriskās draudzes locekle, veterinārmedicīnas maģistre, iesaistās nacionālajās aktivitātēs gan Rīgā, gan Jēkabpilī. Viņa ir aktīva Jēkabpils pilsētas bibliotēkas lasītāja. Mūsu saruna noris bibliotēkā.

Ligita Ābolniece, Marijas Zlamītes foto

“Dievs vienmēr ir palīdzējis”

Veltas kundze dzimusi 1933. gadā kristīgā trīs bērnu ģimenē kā vecākā meita. Vecaistēvs, vecāmāte, tētis un mamma bijuši luterāņu Baznīcai piederīgi. Viņa ir kristīta bērniībā Dignājas luterāņu baznīcā. Briedītes kundze ir ļoti pateicīga saviem krustvecākiem, kuri viņu vēl kā bērnu ir veduši pie ticības Dievam. Arī tagad, kad Velta Briedīte aizbrauc uz Dignājas baznīcu, viņai ir tāda īpaša sajūta kā toreiz, kad tika kristīta. Viņa apmeklējusi arī baznīcu 200 gadu jubilejā pirms vairākiem gadiem. “Dievs man vienmēr ir palīdzējis. Tik daudzas lūgšanas ir atbildētas! Kad man bija grūti, es tikai pacēlu

skatienu uz debesīm un lūdzu. Dievs ir atbildējis arī patiesas, sirsnīgas, bērnišķīgas lūgšanas, kuras izteicu saviem vārdiem. Dieva apredzība ir neapprakstāma!”

Viņa atceras kādu drūmu lappusi no savas ģimenes vēstures. “Tas notika gadā, kad atkāpās krievu armija un ieņāca vācu armija. Brālis un jaunākā māsa palika mājās. Es biju pie tantes un to, ko viņi pārdzīvoja, savām acīm neredzēju. Mūsu mājai bija šifera jumts. Krievu armija domāja, ka te varbūt atrodas kāds vācu štābs, un viņi meta bumbas. Par Dieva laimi, tās netrāpīja dzīvojamajai istabai, bet kūtij. Nosita zirgu un citus mājlopus. Brālis, māsa un vecāki ļoti izbijās. Kad ieņāca vācieši, tēvs gāja pie vācu iestādēm

un lūdza: “Lūk, krievu armija sabombardēja kūti. Nosita mājlopus. Vai varētu saņemt kādu palīdzību?” Lai arī bija kara laiks, palīdzība tika sniegta. Kūti salaboja un atjaunoja,” stāsta Velta Briedīte.

Jau no agras bērnības Veltai ir patikuši dzīvnieki, tāpēc arī profesijas izvēle saistījās ar tiem. Viņa beidza Bebreņu sovhoztehnikumu kā veterinārfeldšere, nostrādāja veterinārijā 18 gadus. Tad pienāca telefona zvans: “Velta, tev jāiet uz Dobeli par gaļas un piena pārtikas produktu stacijas vadītāju, bet jāiestājas Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā.” Arī tad veterinārfeldšere pacēla acis uz debesīm un lūdza: “Palīdzī man, Dievs, iestāties augstskolā! Ja es tikšu, mācīšos tik labi, cik varēšu.” Lūgšana tika uzklausa. Neklātienē

sieviete beidza augstskolu ar maģistra grādu veterinārmedicīnā.

Viņa ilgušus gadus dzīvojusi un strādājusi Rīgā – Republikāniskajā veterinārajā laboratorijā par nodaļas vadītāju. Nāca Atmosferas laiks. Tika dibināta Latvijas Tautas fronte (LTF), kuras rindās Velta Briedīte iesaistījās no paša sākuma. “Taču veterinārās laboratorijas direktors bija kompartijas biedrs. Viņš

baidījās par sevi. Uz štatu samazināšanas rēķina visus tautfrontiešus no darba atlaida. “Es, Dievu lūgdama un asaras birdinādama, gāju pie Romualda Ražuka uz LTF, lai lūgtu darbu. Viņš, izvērtējis manu profesionālo gājumu, nosūtīja mani pie Ingūnas Ēbelas darboties projektā “Vide un veselība”, ko to-

laik finansēja Zviedrijas organizācija “Glābiet bērnus”. Te es varēju likt lietā savas zināšanas un pieredzi. Mēs veicām izmeklējumus Latvijā ražotajiem lauksaimniecības un pārtikas produktiem, lai pierādītu Latvijas ražojumu būtiskās priekšrocības. Vēl es strādāju Latvijas Stomatoloģijas institūtā līdz 70 gadu vecumam, kad aizgāju pensijā. 2006. gadā pārcēlos uz Jēkabpili. Tas ir mans dzimtais novads.”

Nacionālo aktivitāšu centrā

Velta Briedīte ir Nacionālās apvienības (NA) biedre. Nav izlaidusi nevienu kongresu! Partijas “Tēvzemei un brīvībai/ LNNK” biedre kopš pašiem pirmsākumiem. Viņa darbojas NA ētikas komisijā, uz daudziem pasākumiem dodas uz galvaspilsētu. Ir arī Jēkabpils latviešu biedrības biedre. Seko līdzī presē, televīzijā un radio sabiedriski politiskajiem notikumiem. Piedalījies pasākumos pie Brīvības pieminekļa 16. martā, kad tiek

atzīmēta leģionāru diena. “Viņi necīnījās par Lielvāciju, bet par Latviju. Tolaik citas iespējas nebija, bija jāstājas vācu armijā, lai atbrīvotu Latviju no vēl vienas izvešanas. Mēs braucām uz Rīgu ar autobusu. Lielais autobuss ir pilns! Līdzī ir Latvijas karogi. Pie Brīvības pieminekļa veidojam karogu aleju. Vispirms apmeklējam dievkalpojumu Vecrīgā. No baznīcas ejam līdz Brīvības piemineklim. Tas ir ļoti, ļoti emocionāls brīdis. Mums jāpateicas latviešu leģionāriem par to, ka, lai gan viņi uzvaru neizcīnīja, tomēr Latvijas godu gan.” 11. novembrī un 18. novembrī Velta Briedīte atzīmē kopā ar Jēkabpils un Krustpils NA biedriem. Kad spēka vairāk, dodas uz pasākumiem galvaspilsētā. Latvijas dzimšanas dienas svinības ir īpaši lieli un skaisti svētki. Viņa atzīst: “Mums Latvija nav tikai dzimtene, bet Tēvzeme! Jo mūsu tēvi un vectēvi to ir izpirkuši ar savām asinīm. Tāpat kā Kristus mūs ir izpircis ar savām asinīm. Mums vairāk vajag skaidrot savu vēsturi Eiropai.”

Velta Briedīte piedalījies vēsturiskajā mītiņā Basteja bulvārī, kad Latvijā viesojās ASV prezidents Bils Klintons. “Atminos, ka Klintons teica: “Šodien es ar jums un ar visu amerikāņu tautu iestājos tajā nesaraucamā ķēdē, ko jūs izcīnījāt.”

Veltai vēl septiņus gadus vecai ir laimējies tikties ar Latvijas prezidentu Kārli Ulmani. Tante viņu paņēmusi līdzī uz pasākumu Dignājas skolā. Prezidents frakā un tautumeitu pavadībā gājis uz skolu, kurā vēlāk mācījās arī Velta. Viņa ir piedzīvojusi 1949. gada 25. martu, kad no tās pašas skolas izveda skolēnus, arī viņas solabiedreni. Grāmatas atvērtas palika uz sola... Par meitenes likteni smagajā ceļā nekas nav zināms.

Sabiedriski aktīvā sieviete ir bijusi Lestēnē, arī Brāļu kapos pie Mātes Latvijas, kur atdusas daudz cīnītāju. Viņa saka: “Kad esmu pie Mātes Latvijas pieminekļa, nedrīkstu skatīties uz augšu. Kā paskatos, tā ir jāraud... Latvijas vēsture ir norisinājusies manu acu priekšā. To laiku, ko man vēl Dievs dos, es nevēlos sēdēt, rokas klēpī salikusi, bet pavadīt, iesaistoties sabiedriski politiskajās aktivitātēs. Tas ir mans Aicinājums. Gribu novēlēt, lai mūžam dzīva ir latviešu tautas varoņu piemiņa! Viņi ir tie, kas sevi ziedoja Tēvijas labā dažādos laikos.” Jālūdzu par Ukrainu, kur norisinās karš, un visiem, kas cieš.

Veltu Briedīti var pazīt pēc sarkanbalt-sarkanās lentītes, kura vienmēr, ir patriotu nedēļa vai nav, viņai atrodas pie apģērba vai somas.

“Pateicība ir otra lūgšana”

“Tā ir liela Dieva palīdzība un aizgādniecība, ka Viņš mūs, mazu nāciju, izveda brīvībā un patstāvībā, deva savus vadītājus cīnītājus un apgaismību. Par to ir jāpateicas.”

Velta Briedīte ir pateicīga Dievam par garo mūžu. Ir jau 92 gadi! Par veselību, spēju aktīvi darboties, apmeklēt dievkalpojumus. Viņai vismīļākais ir Jāņa evaņģēlijs. Veltas kundze lūdzu Svētā Gara un Trīsvienības litānijas, Tēvreizi un pirms gulēt iešanas – Ticības apliecību. Pie sevis nēsā norakstītu 91. psalmu.

Viņa ir iesvētīta Rīgas Jēzus baznīcā. Gājusi iesvētes mācībā pie mācītāja Erberta Bikšes. “Iesvētes mācībā gūtais man deva izpratni par garīgiem jautājumiem.” Kad tuvojas vēlēšanas, Velta dodas uz Jēzus draudzi, kura esot nacionāli noskaņota. Viņai joprojām ir dzīvas attiecības ar šo draudzi un mācītāju. Veltas kundze daudz guvusi no mācītājiem Erberta Bikšes, Modra Plātes, Ēvalda Bērziņa, Aigista Pinkas un bīskapa Eināra Alpes. Viņa mēdz apmeklēt arī Jēkabpils Svētā Miķeļa dievnamu. Kundze atminas Modra Plātes vārdus, ka, “katram bērnam piedzimstot, Dievs šupulī ieliek savu aizsargu”. Veltai ir laimējies ļoti spēcīgs sargeņģelis. Arī viņas dēls, kurš jau ir mūžībā, bija piederīgs pie luterāņu konfesijas. Mazbērni vēl ir ceļā uz ticību... “Dievs ir visur. Tieši luterāņu konfesija vairāk apliecina Kristu.

Viņam priekšā neko nedrīkst un nevar aizlikt. Viņš mūs ir atpestījis pie krusta. Šobrīd ir izšķiroši, lai nepazaudētu to, ko mēs kā nācija esam atguvuši, lai tautas dižlais mantojums neaizaugtu. Mūsu pamats ir dzimtā valoda, brīvības cīņu varoņi un viņu piemiņa. Mums jālūdz Svētais Gars. Kā Jēzus teica, Svētais Gars ir gudrības, padoma un drosmes devēja Gars katrā dzīves pagriezienā. Viņš ir dārgais iepriecinātājs.” Velta katru dienu iesāk un pabeidz ar pateicību, jo “pateicība ir otra lūgšana”. Jāpateicas, ka mūsu zemē ir miers, ka Dievs devis sabiedrotos NATO drošībā un paspārnē. Par to, cik ļoti mums Dievs ir stāvējis klāt, lai atgūtu brīvību.

Vērojot gadiem bagāto, sirdī gaišo, drosmīgo un dziļi ticīgo sievieti, prātā nāk nezināma autora garīgā dziesma: “Dievs, pateicos, Tu mani stiprināji / Un neatstāji ceļa malā vāju, / Bet sava Vārda maizi sniedzi pats. / Tev pateicos! Tev pateicos!”

Mīlie LELB svētdienas skolas kalpotāji!

Ar lielu prieku aicinām jūs uz LELB svētdienas skolotāju ledvesmas dienu. Jūsu kalpošana bērniem ir vērtīgs un nozīmīgs darbs, un šī diena ir veltīta tieši jums, lai varētu atjaunot spēkus, iedvesmoties un stiprināties ticībā, kas mūs aicina teikt: “Es te, sūti mani.” (Jes 6:8)

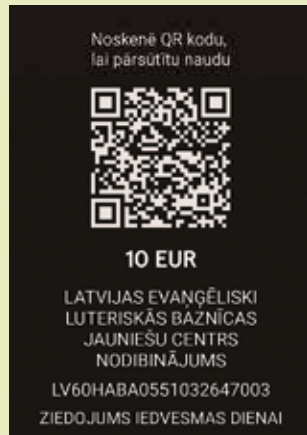
Pavadīsim šo laiku kopīgā slavēšanā, uz klausot lektoros ar vērtīgām atziņām, daloties stiprinošās liecībās un ar saviem labās prakses piemēriem, kā arī baudot sirsnīgu sadraudzību.

Gaidīsim jūs **22. novembrī, sākot no plkst. 9.00, Rīgā, Mārstaļu ielā 10.**

Nāciet un ļaujiet Dievam atjaunot jūsu sirdis un sniegt jaunu sparū tik svarīgajam kalpošanas darbam!

Uz tikšanos!

Pieteikšanās: <https://ej.uz/sutimani>. ●

Sekot Svētā Gara pamudinājumam

Inetas Stulpes liecība, iesūtīta audioliecību projektam “Mīlestības ceļš liecībās”

Sodien es gribu padalīties ar pamudinājumiem, ko Dievs liek mums sirdī. Un, jo vairāk mēs iemācāmies atpazīt Dieva balsi, jo vairāk jūtam, ka Dievs grib mūs vest un grib, lai mēs kaut ko noteiktu darām. Reizēm (manā gadījumā tās ir itin bieži) ir lielas bailes atsaukties Dieva aicinājumam, jo tas prasa izkāpt no savas komforta zonas. Bet, ja mēs to darām, tad sajūtam, ka Dievs ir uzticams, un, pat ja mums šķiet, ka mums nav, ko dot, Dievs dod īstos vārdus. Te būs divi īsi stāsti.

Viens stāsts ir par kādu sievieti, kura reiz atnāca pie manis. Viņa teica, lai es palīdzu par viņas draudzeni, kura ir slimnīcā un kurai ir vēzis, un šķiet, ka viņa ir tuvu aiziešanai. Tajā brīdī es jutu, ka Dievs vēlas, lai es ne tikai palīdzu, bet arī aizeju uz slimnīcu. Tas bija ļoti grūti – paklausīt. Iet pie sveša cilvēka, nezinot, ko viņam teikt. Un es, ejot šo ceļu, tiešām biju ļoti uztraukusies, tik ļoti, ka man lija asaras... Iegāju slimnīcā un palīdzu māsīnai ieiet palātā un palūgt, lai tā sieviete iznāk gaitenī ar mani parunāt. Bet man joprojām nebija viņai, ko teikt... Es tikai pateicu viņai, ka Dievs mani sūtīja atnākt, un tas, ko izdarīju – es aizvedu viņu pie kāda, kuram bija, ko teikt. Es viņu aizvedu pie mācītāja uz sarunu. Mācītājs viņu svaidīja ar eļļu, aizlūdza par viņu un runāja par Jēzu, par mūžību, iedrošināja viņu, un viņa tiešām iznāca no sarunas kā pilnīgi cits cilvēks. Viņa pat noskūpstīja mani uz vaiga un teica, ka es esmu viņas eņģelis. Pēc divām nedēļām

sieviete devās mūžībā, bet es tiešām ticu, ka Dievs viņu pēdējā brīdī uzrunāja un ka viņa ir mierā pie Debesu Tēva.

Otrs stāsts ir par kādu manu radnieku. Man omīte teica, ka ir apslimis kāds vecs kungs un ar viņu ir ļoti, ļoti traki – viņa dienas ir skaitītas. Sirdī sajutu šo pašu pamudinājumu doties pie viņa un sirdī jutu tieši tās pašas stindzinošas bailes un neziņu. Dienu no dienas atliku došanos. Kādā rītā saņēmu ziņu, ka nu jau ir par vēlu, viņš ir ieslīdzis komā un dakteri saka, ka tas ir dienu jautājums un tur nekādas izmaiņas vairs nav gaidāmas. Lūdzu Dievam piedošanu par to, ka nebiju paklausījusi, un lūdzu, lai Dievs dod iespēju, lai uzrunā viņu, vai dod, ka viņš pamostas un es varu pie vecā kunga aizbraukt. Pēc neilga

laika uzzinājām, ka viņš ir brīnumaini pamoies, un sapratu, ka Dievs devis šo iespēju, ka man jādodas viņu apciemot, un joprojām man nebija ne lielas drosmes, ne lielas gudrības, ko viņam teikt. Bet ņēmu omīti līdzi, un braucām pie vecā radnieka. Aizlūdzu par viņu. Tiešām nebija daudz gudru vārdu, ko viņam varēju pateikt, bet pēc lūgšanas pār sirmā kunga vaigiem tecēja asaras, un viņš, nevarēdams parunāt, ar lūpām tomēr veidoja vārdus. Varēja nojaust, ka viņš saka: “Paldies.” Es ticu, ka arī šis vīrs, lai cik skarbs viņš arī savā dzīvē būtu bijis, piedzīvoja Jēzu un ka viņš ir Debesu mājās. Patiešām paldies Dievam, ka Viņš ir uzticams un ka mūsu nespēkā Viņa spēks varens parādās! Esiet svētīti, un pat tajos brīžos, kad nav drosmes un nav pat gudrības, ko teikt, soli pa solītim Dievs vadīs.

LŪGŠANA

Paldies Tev, Jēzu, ka ikkatrs Tev ir dārgs, nozīmīgs un svarīgs. Paldies, ka, jā, uz Tevi, Kristu, nekad nav par vēlu cerēt un ka Tu gaidi uz ikkatru un esi gatavs nākt pēc mums katra cauri tukšnešiem un vētrām. Paldies, ka varu piedzīvot Tavu lielo žēlastības darbu pie citiem un pie sevis, kad atsaucos Tev. Mīlais Jēzu, māci man paklausīt un uzticēties Tev pat tad, kad tas nav ērti un ir jāizkāpj no savas komforta zonas. Māci manai sirdij atsaukties uz Tavu aicinājumu. Gods lai ir Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam, kā tas ir iesākumā bijis un kā tas ir tagad un vienmēr mūžīgi mūžos. Āmen. ●

Aicinām kristiešus no dažādām Latvijas draudzēm un konfesijām pievienoties audioliecību projektam “Mīlestības ceļš liecībās” gan kā klausītājus, gan arī iesūtot savas liecības. Ar šo projektu vēlamies veicināt vienotību kristiešu vidū un stiprināt citam citu kopīgajā ticībā.

Klausies liecības *YouTube* kanālā! (QR kods) Aicinām iesūtīt 5–10 minūšu garas audioliecības pa e-pastu: liecibas@gertrude.lv.

Ar liecībām aicinām dalīties ikvienu neatkarīgi no draudzes vai konfesijas. Aicinām iesūtīt vairākus stāstus, sadalot tos atsevišķos balss ierakstos.

Pievienojies *Whatsapp* grupai un katru dienu saņem liecību savā telefonā! (QR kods)

Krusta un godības teoloģijas līdzsvars un to sekas kristīgajā dzīvē

Edijs Kalekauris, Valmieras Sv. Sīmaņa un Trikātas draudzes mācītājs, prāvests

Krusta un godības teoloģija ir divi aspekti, kas jau no agrīnajiem Baznīcas laikiem ir veidojuši kristīgo domāšanu, un to mijiedarbība ir būtiska veselīgai draudzes un individuālās ticības attīstībai.

Ja netiek ievērots veselīgs līdzsvars starp šīm divām teoloģijām, tad rodas fundamentālas sekas attiecībā uz pasaules izjūtu, Dieva priekšstatu, kalpošanu, draudzes dzīvi, misiju un iesaistīšanos.

Baznīcas pirmajos gadsimtos nebija strikta dalījuma starp krusta un godības teoloģiju, tomēr jau toreiz pastāvēja spriedze starp divām uztverēm: martiriju un ciešanu garu – kristieši, kas dzīvoja vajāšanu laikmetā, uztvēra ticību no ciešanu un krus-ta perspektīvas. Kristus tika piedzīvots kā Cietējs, un ciešanas tika uztvertas kā ceļš uz pestīšanu. Triumfējošā Baznīca – pēc Konstantīna valdīšanas (4. gadsimts) kristietība ieguva oficiālu statusu un sāka attīstīties uzvarošās Baznīcas ideja, kur Kristu redzēja vairāk kā triumfējošo Kungu nekā tikai krus-tā sisto Cietēju.

Agrīnajā Baznīcā bija gan askēze (piemēram, tukšneša tēvi, kuri uzsvēra ciešanu ceļu), gan arī uzvara (piemēram, baznīcas tēvi, kas redzēja Kristus augšāmcelšanos kā triumfu pār nāvi un ļaunumu). Šī spriedze turpinājās dažādos laikmetos, un reformācijas laikā Luters to atkal skaidri artikulēja kā “krusta teoloģiju” pret “godības teoloģiju”.

Kas notiek, ja netiek ievērots līdzsvars?

Ja dominē tikai krusta teoloģija, ja draudze un kristīgā dzīve tiek būvēta tikai uz ciešanu, upura un grēka apziņas pamata, rodas vairākas problēmas.

1. Kristieša pasaules izjūta.

● Ticīgais var sākt uztvert dzīvi kā nepātrauktu krusta nešanu, kur ciešanas ir neizbēgama ticības daļa.

● Pasaule šķiet tumša un bezcerīga, jo grēks un ciešanas kļūst par galveno pieredzi.

● Prieks un cerība var kļūt par kaut ko sekundāru, kas tiek uztverts ar piesardzību vai pat aizdomām.

2. Dieva priekšstats.

● Dievs var tikt uztverts kā tāls, prasīgs un sodu nesošs.

● Kristus ciešanas tiek izceltas, bet Viņa augšāmcelšanās spēks un triumfs – aizmirsts.

● Dieva žēlastība var šķist pieejama tikai caur ciešanu pieredzi.

3. Kā tas ietekmē kalpošanu?

● Cilvēki var justies nepiemēroti kalpošanai, jo vienmēr izjūt sevi kā grēcīgus un necienīgus.

● Kalpošana var kļūt smagnēja un vairāk vērsta uz sevis upurēšanu, nevis priecīgu došanu un augšanu.

4. Draudzes kopējā dzīve.

● Draudze kļūst vairāk introspektīva, reflektējot par savām nepilnībām un grēkiem.

● Trūkst svinēšanas un prieka kā kopienas pieredzes.

● Jauni cilvēki un garīgi meklētāji var justies atsvešināti, jo draudze nesniedz cerības un dzīvības pilnu vēstījumu.

5. Draudzes izaugsme un misija.

● Ārējā izaugsme kļūst apgrūtināta, jo cilvēki neuztver kristietību kā prieka un cerības avotu.

● Misija kļūst orientēta uz grēka atgādināšanu, nevis uz pestīšanas un jaunas dzīves pasludināšanu.

● Cilvēkiem trūkst entuziasma, jo viņi nejūt triumfējošo Kristus uzvaru pār grēku un nāvi.

Ja dominē tikai godības teoloģija, ja draudze sludina tikai uzvaru, panākumus un triumfu, rodas citas problēmas.

1. Kristieša pasaules izjūta.

● Dzīve tiek uztverta kā nepārtraukta svētība un triumfs.

● Ciešanas un grūtības var tikt uztvertas kā ticības trūkuma vai Dieva soda pazīme.

● Cilvēks sāk dzīvot ilūzijā, ka ticība atrisinās visas problēmas, un, kad tas nenotiek, rodas vilšanās.

2. Dieva priekšstats.

● Dievs tiek uztverts kā panākumu un svētību avots.

● Ja cilvēkam neveicas, viņš var sākt justies Dieva pamests.

● Lūgšanas un ticība kļūst par mehānismiem, lai sasniegtu materiālus vai garīgus panākumus.

3. Kā tas ietekmē kalpošanu?

● Kalpošana tiek uztverta kā ceļš uz lielākiem panākumiem, nevis kā patiesa sekošana Kristum.

● Ciešanu kalpošana (piemēram, palīdzība trūkumcietējiem) var tikt atstāta novārtā, jo tā neiederas “uzvaras” koncepcijā.

● Sastopoties ar grūtībām, cilvēki var ātri zaudēt motivāciju un ticību.

4. Draudzes kopējā dzīve.

● Draudzes atmosfēra ir pozitīva, bet var būt virspusēja un neīsta.

● Cilvēki var baidīties būt ievainojami un atklāt savas cīņas.

● Tie, kas piedzīvo ciešanas, var justies izolēti vai pat vainīgi, ka viņiem neveicas.

5. Draudzes izaugsme un misija.

● Draudze var strauji augt, jo tā piedāvā pievilcīgu vēstījumu.

● Tomēr ilgtermiņā tā var zaudēt dziļumu un kļūt par veiksmīguma reliģiju, kas neatrisina cilvēku eksistenciālās vajadzības.

● Misija var kļūt vairāk saistīta ar ietekmes paplašināšanu, nevis ar patiesu Evaņģēlija nodošanu.

Veselīgs līdzsvars – krusts un augšāmcelšanās

Līdzsvarota kristīgā dzīve iekļauj gan krustu, gan augšāmcelšanos.

Ticīgais atzīst ciešanu realitāti, bet nezaudē cerību un prieku.

Dievs tiek piedzīvots gan kā žēlīgs un tuvmā esošs ciešanās, gan kā uzvarošais Kungs.

Kalpošana ir brīvprātīga un priecīga, nevis smagnēja un vainas motivēta. Draudze ir vieta, kur iespējams gan dalīties grūtībās, gan svinēt Dieva uzvaru.

Misija nav tikai grēka pasludināšana, bet arī dziedināšana, prieks un dzīvība Kristū.

Līdzsvars starp krusta un godības teoloģiju ļauj draudzei kļūt par cerības, dziedināšanas un patiesas Dieva klātbūtnes vietu. ●

Karoga svētki Sārnatē

Mārcis Romancevičs, autora foto

Nevēloties sev īpašu dāvanu, Lidija Lasmane izteica lūgumu ziedot naudu skaistam mērķim – augstu plīvojošam sarkanbaltsarkanajam karogam pie Sārnatē dievnama. Aptuveni nedēļas laikā draugi un atbalstītāji ziedoja vairāk nekā divus tūkstošus eiro, kas bija pietiekami, lai Lidijas mērķis piepildītos.

Karoga iesvētīšanas svētki piedalījās garīdznieki no Latvijas Baptistu draudžu savienības – Sārnatē baptistu draudzes garīdznieks Normunds Zariņš, Madonas baptistu draudzes mācītājs Pēteris Eisāns, Ilggadējais Sārnatē baptistu draudzes garīdznieks Egils Ozoliņš, Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas bīskaps emeritus Pāvils Brūvers un Latvijas Vienotās brāļu draudzes vadītājs Dr. hist. Gundars Ceipe.

Ar runām, pateicībām un laba vēlējumiem sanākušos uzrunāja sabiedrībā pazīstamas personas. Ar muzikāliem priekšnesumiem viesus iepriecināja Ugāles pūtēju orķestris un Ozoliņu ģimenes ansamblis, bet koši tērptie Ugāles deju kolektīva dalībnieki svinīgi nesa karogu. Pēc karoga uzvilšanas visi vienoties sirsnīgās sarunās pie dāsnī klāta sadraudzības galda turpat dievnama pagalmā.

Karoga iesvētīšanas svētkus rīkoja Sārnatē baptistu draudze sadarbībā ar Latvijas Okupācijas muzeju. Atbalstu sniedza Ventspils novada pašvaldība un Sārnatē iedzīvotāju biedrība. ■

Neaizmirst brīvības vērtību

Mācītāja Normunda Zariņa uzruna

Šodien svinam karoga svētkus. Svinot savas dzīves simtgadi, jūs, mīļā Lidija, esat vēlējusies, lai jums mīļās Sārnatē baptistu draudzes dievnāmā karoga mastā tiktu celts Latvijas valsts karogs. Kā pateicības un apliecinājuma zīme Dievam un tautai par iespēju dzīvot brīvā zemē.

Sārnatē baptistu draudzei šogad 125. gadskārta. Tās sākotne rodama brāļu draudžu kustībā. Pateicība Dievam par Latvijas baptistu draudžu kustības aizsācējiem, kuri, Dieva aicinājuma vadī-

ti, 1900. gadā dibināja Sārnatē draudzi kā vienu no pirmajām Latvijas baptistu draudžu saimē. Paldies visām iepriekšējām paaudzēm, kuras cauri laikam to ir saglabājušas, izplatot Evaņģēlija vēsti un rūpējoties par apkārtnējo cilvēku vajadzībām visdažādākajos veidos. Tai skaitā arī par Otrā pasaules kara bēgļiem. Šajā krastā nav gandrīz nevienas ģimenes, kuru nebūtu skārusi vardarbīgā padomju okupācija. Daudzus izsūtīja ar varu, kādiem izdevās paglābties, dodoties bēgļu gaitās. Par to šajā krastā atgādina cerību bura

netālajā Jūrkalnē. Savukārt otrpus jūrai Gotlandē, Zviedrijā, to atceramies piemiņas vietā Slītes ostā un pie Katamarsvīkas bēgļu avotiņa. Pērnā gada 13. septembrī tur notika 80 gadu atceres pasākums, kopš baltieši devās bīstamajā ceļā uz Rietumiem. Sārnatē draudze un Lidija ir šo notikumu liecinieki. Kanādiešu profesors Džordans Pītersons par tādiem cilvēkiem saka: “Kad redzam kādu, kas ceļas pāri katastrofai, zaudējumam, rūgtumam, izmisumam, redzam pierādījumu tam, ka šāda reakcija – celties pāri – ir iespējama. Tādējādi citi cilvēki kļūst spējīgi uz to pašu, par spīti grūtajiem apstākļiem. Tragēdiju priekšā izrādīta drosmē un cēlums ir pretstats destruktīvam nihilistiskam cinismam, kuru attaisnojam līdzīgos apstākļos.” Un, visbeidzot, kopš Latvijas trešās atmodas par draudzes un dievnama saglabāšanu 34 gadus līdz manai atnākšanai uzticīgi rūpējās garīdznieks Egils Ozoliņš ar sievu Martu, kas ir arī mūsu draudzes ērģelniece, un saviem bērniem. Paldies, mīļie, 125. gadskārtā par to, ka jūs esat bijuši uzticīgi un 35 gadus sargājuši dievnamu! Tamdēļ ļoti priecājos, ka tieši Egils kopā ar Lidiju šodien uzvilks mastā Latvijas valsts karogu. ■

Lidija Lasmane: “Mūsu zeme ir visskaistākā!”

Esmu pateicīga Dievam par šo dienu, par šo notikumu, par mūsu karogu, kuru mēs tikko pacēlām. Par jums visiem, kas šeit esat kopā ar mani. Par visiem tiem, kas mūsu zemītē un izkaisīti svešumā – Eiropā un vēl tālāk. Es labprāt būtu

šodien bariņā stāvējusi kopā ar jums visiem! Bet es ticu, ka paceltais karogs jūs aicinās mājās, jo ir tik jauki stāvēt visiem kopā zem mūsu karoga, no kura 50 gadus mēs bijām šķirti. Varbūt, ka jūs dzirdat manu aicinājumu. Es ilgi vairs nebūšu šai zemē, bet Latvijai mēs esam vēlējuši Saules mūžu, un viņa to piedzīvos, ja jūs atgriezīsiet un visi draudzīgi būsiet kopā mūsu zemītē, kura ir vislabākā pasaulē. Jo Dievs mums ir devis savu zemi, kur dzīvot un Viņam kalpot. Arī savu valodu – neaizmirsīsim to! Mūsu zeme ir visskaistākā – ar četriem gadalaikiem, ar auglību. Šeit izaug visa pārtika, arī apģērbs – lini, no aītām varam savērt vilnu, ko latviešu sievas ir ļoti piepratušas. Mums ir viss, kas cilvēkam vajadzīgs! Es gribu kopā ar jums visiem pateikties Dievam mūsu kopējā lūgšanā: “Mūsu Tēvs debesīs...” ■

Mūsu karogs – mīlestības un upura zīme

Bīskapa emeritus Pāvila Brūvera runa karoga iesvētīšanas svētkos Sārnatē

25. psalmā ir šādi vārdi: “Uz Tevi, Kungs, es paceļu savu dvēseli, mans Dievs, uz Tevi es ceru, nepamet mani kaunā, lai mani ienaidnieki par mani nepriecājas. Tiešām, neviens, kas uz Tevi gaida, nepalik kaunā. Kaunā paliek tie, kas vieglprātīgi Tevi atstāj. Kungs, dari man zināmus Tavus ceļus, māci man Tavas tekas! Vadi mani Tavā patiesībā un māci mani, jo Tu esi mans Dievs, kas palīdz.” Āmen.

Jā, Dieva mīļotie klātesošie, mīļā Lidija, tu esi mums Dieva izredzēta liecība, kā šis Dieva vārds piepildās dzīvē, – Dievs nepamet kaunā nevienu, kas uz Viņu palaujas. Viņš tev ir piešķīris bagātīgu mūžu 100 gadu garumā. Viņš bijis ar tevi gan labās, gan ļaunās dienās, par kurām tu vari liecināt, ka Dievs tev nav atstājis nekad. Šodien mēs pateicībā Dievam un pateicībā tev gribam pacelt karogu, lai tas mums to atgādina un liek mums visiem paturēt savās sirdīs šo lielo Dieva žēlastību un daudzas būtiskas patiesības.

Mūsu sarkanbaltsarkanais karogs ir vienotības zīme. Tas vieno mūs ap kopīgām vērtībām un aicina tautu uz kopīgu mērķi – uz tautas labklājību un laimi, kā mūsu valsts himnā teikts: “Kur latvju meitas zied, kur

latvju dēli dzied, ļauj mums tur laimē diet, mūs’ Latvijā.”

Mūsu karoga sarkanā krāsa runā par karstu mīlestību uz savu dzimteni. Tā runā arī par asinīm, kas upurētas mūsu tautas brīvības, mūsu valstiskās neatkarības labā. Baltā krāsa runā par sirds skaidrību, par ticību, par lūgšanām un arī par asarām, kas lietas mūsu tautas dēļ. Mūsu karogs runā arī par cīņu – kamēr kaujas laukā ir pacelts karogs, kauja nav zaudēta. Karogs mums atgādina arī to, ka ir lietas, kas ir gūstamas vienīgi ar upuri, ar gatavību nest upurus, ziedojot sevi savas tautas, savas valstiskās neatkarības, patiesības labā.

Lidija daudzus savas dzīves gadus ir upurējusi patiesības labā. Viņa nav liekusies okupācijas varas priekšā. Viņa savā sirdī aizvien nesusi mīlestību pret mūsu tautu, pret mūsu dzimteni Latviju un saglabājusi ticību patiesības un taisnības uzvarai.

Kas gan būtu mūsu tauta bez šādiem izciliem paraugiem, un kas gan būtu mēs, ja mēs šos varoņus aizmirstu un viņus negodinātu? Kā izteicies vēsturnieks un publicists Uldis Ģermanis: “Tauta, kurai ir savi varoņi un kura tos neaizmirst, nav salaužama.”

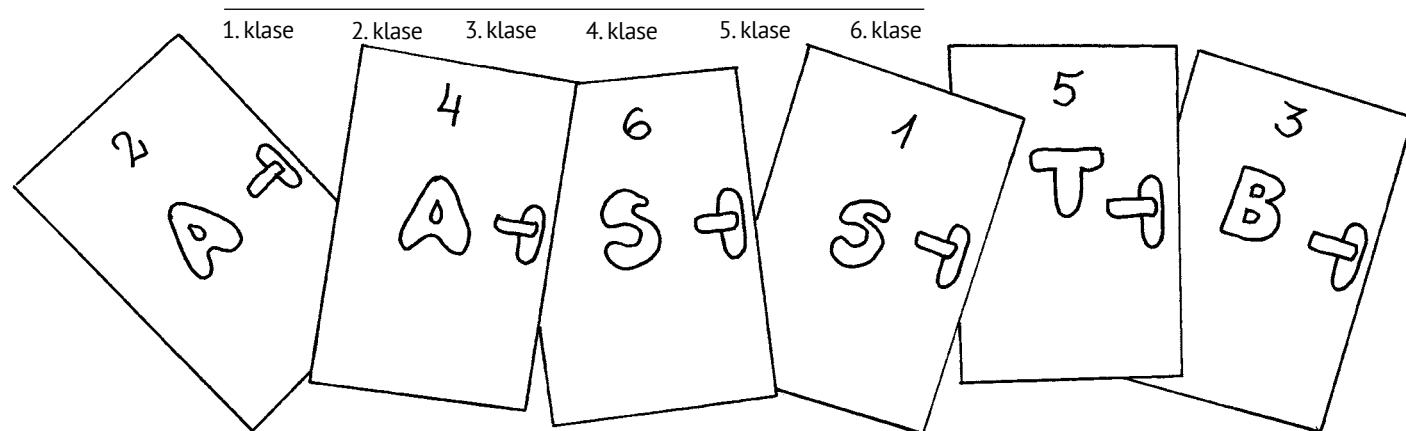
Par to lai mums stāsta un atgādina šis karogs. Lai Dievs dod, ka mūsu tautā būtu daudz tādu, kas seko mūsu varoņu piemēram. Daudziem šķiet, ka uzpurēšanās ir vājuma pazīme. Cilvēki grib uzvarēt, atrodies drošās pozīcijās. Bet atcerēsimies, ka Jēzus guva uzvaru pār šo pasauli un pār velna valstību ar upuri, ar vislielāko upuri – upurējot savu dzīvību. Mācītājs Guntis Kalme reiz izteicās: “Nācijās varoņgaru veido cilvēki, kuru pašizliedzība un pašuzpurēšanās liek sevi iemūrēt tās pamatos.”

Tāds ir bijis un joprojām arī ir Lidijas aicinājums. Par to mēs no sirds esam pateicīgi Dievam. Mēs esam pateicīgi Lidijai par viņas nesto upuri un piemēru, un mēs esam pateicīgi visiem tiem, kas cīnījās par Latvijas brīvību, kas lūdza par Latviju un saglabāja savas sirdīs dzīvu ticību Evaņģēlija gaismai un mūsu tautas cerīgai nākotnei.

Šis karogs lai to visu mums atgādina un lai ieraksta mūsu tautas sirdī lūgšanu, kādu savā laikā lūdza 16. gadsimta svētais Ignācijs no Lojolas: “Kungs, māci mani nesavtīgi dot, nedomājot par pateicību, māci mani cīnīties, nedomājot par gūtajiem ievainojumiem, un māci man ziedot sevi, nedomājot par apbalvojumu.” Āmen. ■

* Lai uzzinātu, kā Bībelē sauc svētdienu, uzraksti uz līnijas katras klases durvju attiecīgo burtu!

1. uzdevums

* Atrodi Bībelē 2. Mozus grāmatas 20. nodaļas 8. pantu! Uzraksti to! Padomā, ko nozīmē Dieva trešais likums!

2. uzdevums

3. uzdevums

* Atrodi katram ciparam atbilstošo burtu un atšifrē uzrakstīto!

Trešais bauslis
Tev būs svēto dienu svētīt.

15 5 16 1 15	4 8 5 12 1 15	15 17 14 2 4 2	18 12	4 1 14 8	19 8 15 18 15
15 1 19 18 15	4 1 14 3 18 15	3 5 17	15 5 13 17 9 17 2	4 8 5 12 1	8 14
15 1 3 1 17 15	10 18 12 7 1 11	17 1 19 1 11	4 8 5 19 1 11	17 1 4	
12 5 4 1 14 8	12 5 10 2 4 18	4 1 14 3 18			

4. uzdevums

* Uzraksti 2. Mozus grāmatas 11. pantu, kā Bībele paskaidro, kāpēc jāievēro atpūtas diena svētdienā!

Jo

Svētdiena – diena ar Dievu

Ivars Jēkabsons, mācītājs

Saulainā laukumīņā pie kupla bērza tēvs un māte sēž zālē. Annele arī apsēžas – klusa, klusa. “Kāpēc neviens vairs nerunā?” viņa brīnās. Māte skatās kaut kur tālu, zilajās debesīs. Tad mātes lūpas sāk kustēties – viņa runā ar kādu. Vārdi skan tik klusi kā vilņi lēnā upē: “Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš liek man ganīties zālāinās ganībās, Viņš mani vada pie skaidra ūdens.” (Ps 23)

Un Annele saprot – šodien ir svētdiena. Mežs, puķes, zilā debess, tēvs un māte – viss ir svētdiena. Viņu rokās nav darba, viņu kājās nav steigas. Tikai miers. Tikai svētība.

(Pēc Annas Brigaderes “Maija svētdiena” motīviem)

...

Vai tu zini, kāpēc svētdiena ir citādāka diena nekā pārējās dienas?

Bībelē teikts, ka Dievs radīja pasauli sešās dienās, bet septītajā atpūtās. Arī mūs Dievs aicina darīt to pašu – atpūties no darbiem, sakopot domas, priecāties par radīto un pateikties Viņam.

Varbūt arī tu kā mazā Annele esi ievērojis, ka svētdienā mājās viss ir citādi – rīts ir mierīgs, galds skaistāk klāts, mamma vai tētis lasa Bībeli, skan garīgas dziesmas, ir dievkalpojums baznīcā.

Katra svētdiena ir ne tikai atpūta, bet arī mazas Lieldienas, jo Kristus svētdienā augšāmcēlās no nāves. Tas mums atgādina, cik ļoti Dievs mūs mīlējis, ka devis par mums savu Dēlu, lai ikviens, kas tic Viņam, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību (Jņ 3:16).

Trešais bauslis mums māca: “Tev būs svēto dienu svētīt.” Tas nozīmē – atvēli laiku

Dievam. Ej uz baznīcu vai svētdienas skolu, lūdzies, dziedī, palīdzi kādam. Tā nav diena, kad tikai slinkot vai skatīties ekrānā, bet diena, kad kalpot citiem un būt kopā ar tiem, kurus Dievs tev devis līdzās.

Mārtiņš Luters “Mazajā katehismā” saka: “Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka Dieva vārdu nenicinām, bet to turam svētu un labprāt klausāties un mācāties.”

Svētdiena ir dāvana – dievišķa atelpa laika rituma vidū. To saņemot, mēs iemācāties atpūties, pateikties, mīlēt, priecīgi dzīvot un garīgi pieaugt. ●

PADOMĀ!

- Ko tu šodien vari izdarīt, lai tava svētdiena būtu skaistāka?
- Varbūt uzrakstīt paldies Dievam par visu labo, kas noticis?
- Varbūt kopā ar ģimeni aizlūgt par draugiem vai par tiem, kas grūtībās?

Mazliet atpūties!

5. uzdevums

* Apskaties zīmējumu!

Izlasi Marka evaņģēlija 6. nodaļu no 30. līdz 33. pantam, kuros ir aprakstīts, kā Jēzus rūpējas par saviem mācekļiem! Vai viņiem izdevās atpūties?

Sagatavojusi
Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas
direktore Iveta

CAURI TUMSAI AR GRĀMATU

Latviešu grāmatas 500 gadu svinības 8. novembrī

5L10

Latvian National Library, Ministry of Culture, National Library of Latvia

Uzziņai

- **1525.** Pirmais iespiestais teksts latviešu valodā ir tapis reformācijas ietekmē. Visticamāk, tā bija dievkalpojuma kārtība. Nevienš tās eksemplārs nav saglabājies. Pirmais iespiestais teksts latviešu valodā ir tapis reformācijas ietekmē. Reformācijas aizsācējs Mārtiņš Luters uzskatīja, ka dievkalpojumam un Bībeles tekstiem ir jābūt tautas valodā, nevis latīniski. Par pirmo iespiesto tekstu latviešu valodā ir zināms tas, ka 1525. gada novembrī Lībekas domkungs Johanness Brandess savā diārijā ierakstīja, ka Lībekas rāte ir konfiscējusi mucas ar luterāņu grāmatām, kuru vidū ir arī iespiesti teksti igauņu, latviešu un parastajā livoniešu valodā (visticamāk, viduslejasvācu). Īsti nav zināms, kas bija šīs grāmatas teksts, bet, visticamāk, tā bija dievkalpojuma kārtība tautas valodās. Konfiscētās grāmatas Lībekas rāte vēlējās sadedzināt tirgus laukumā. Vai tas notika, nav zināms, bet neviens senākās iespiestās latviešu un igauņu grāmatas eksemplārs nav saglabājies.
- **1585.** Viļņā iespiesta vecākā saglabājusies grāmata latviešu valodā – katoļu katehisms *Catechismus Catholicorum*. Viļņā iespiesta vecākā saglabājusies grāmata latviešu valodā – katoļu katehisms *Catechismus Catholicorum*. *Iscige pammacischen no themis Papreksche Galzve gabblems Christites macibes*. Grāmatas autors ir jezuītu priesteris Pēteris Kanīzijs, domājamais tulkotājs latviski – Ertmanis Tolgsdorfs. Mūsdienās grāmata glabājas Upsālas Universitātes bibliotēkā.

MANTOJUMS

luterāņu mise (1525) – radusies un gājusi bojā reformācijas cīņu virpuļos,” rakstīts Latvijas Nacionālās bibliotēkas aicinājumā atzīmēt latviešu grāmatniecības piecsimtgadā.

Latvijas Nacionālā bibliotēka (LNB) 8. novembrī ikvienu aicina piedalīties pasākumu cikla “Latviešu grāmatai 500” kulminācijas notikumā “Cauri tumsai ar grāmatu”, atzīmējot 500 gadus, kopš ir iespiesta pirmā grāmata latviešu valodā. Pasākumi notiks klātienē LNB, bet tiešraide no LNB būs skatāma 98 Latvijas bibliotēkās, kā arī diasporas kopienās. Vairāk nekā 30 vietās tiešraidi papildinās īpaši klātienē notikumi.

Klātienē LNB ir plānota plaša bezmaksas pasākumu programma dažādu vecumu grupām un interesēm, sākot no plkst. 11.00 līdz pat 20.00, būs piedzīvojams notikums “Cauri tumsai ar grāmatu” astoņos cēlienos.

LNB atgādina, ka ikviens līdz 8. novembrim ir aicināts iesaistīties tautas akcijā “Mans grāmatplaukts”, nofotografējoties ar savu mājas bibliotēku un atsūtīt foto ar nelielu aprakstu, anketa pieejama šajā saitē: <http://ej.uz/LG500-anketa>.

Latviešu grāmatas 500. jubileja šogad ir iekļauta UNESCO Latvijas svinamo gadadienu kalendārā kā kultūrvēsturiski nozīmīgs datums, kas bijis izšķirīgs aizsākums latviešu valodas izplatībai, attīstībai un nācijas izveidei, pastāvēšanai, identitātei. ●

“Rakstpratība sākusies ar kristīgo baznīcu, nācija – ar grāmatu. Tauta un tās valoda nevar pastāvēt bez savas grāmatniecības – grāmatu ražošanas, izplatīšanas, saglabāšanas un izmantošanas sistēmas, kurā noteicošā loma ir sabiedrībai, jo tā nosaka grāmatu repertuāru, piešķir jēgu un vērtību literatūrai. Savukārt bibliotēka veido saikni starp grāmatām un lasītājiem, ietekmē lasītāju gaumi un lasīšanas kultūru. To apzinoties, reformators Mārtiņš Luters jau 1524. gadā rosināja bibliotēku dibināšanu, un šis aicinājums kļuva par pamatu Latvijas vecākās – Rīgas pilsētas bibliotēkas – tapšanai. Grāmata, teksts dzimtajā valodā ir drošākais ceļš uz cilvēka prātu un sirdi, tādēļ reformatori un to atbalstītāji čakli gādāja lasāmvielu nacionālajās valodās. Arī pirmā grāmata latviešu valodā –

Fotomirkšķis

Oktobra sākumā mācītājs Gints Polis devās vienpadsmitajā kristīgās kalpošanas ceļojumā uz Dienvidindiju, Tamil Nadu štatu, lai sasniegtu galamērķi – Annas Irbes Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Indijā misijas centru Kalpoondi ciemā. Sekojiet mācītāja gaitām Indijā viņa Facebook lapā “Kalnozoli Raiskums”! (<https://www.facebook.com/biokalnozoli.raiskums>)

INĀJUMI • SLUDINĀJUMI • SLUDINĀJUMI

Raimonda Alpes

drēbniekdarbnīca

piedāvā un izgatavo

- mācītāju amata tērpus,
- altārsegas,
- kora tērpus u. c.

Tālrunis 29775464.

Iecavas draudze nolēmusi

ziedot citai baznīcai savas ērģeles.

Detalizēta informācija, zvanot draudzes priekšniecei pa tālr. 29450436.

Palīdzēsim atjaunot Gulbenes baznīcas torni!

Lūgums

Ziedot iespējams klātienē baznīcā vai ar pārskaitījumu:

Gulbenes evaņģēliski luteriskās baznīcas

Torņa atjaunošanas fonds

Reģ. Nr. 40008217312

Konta Nr. LV98HABA0551037671113

Ziedojuma mērķis: Baznīcas torņa atjaunošanai

● Nākamais “Svētdienas Rīts” numurs iznāks 2025. gada 2. decembrī!

LELB Jauniešu centra lūgums atbalstīt ar ziedojumu

Mums ir nepieciešams: • printeris, • laminators, • kancelejas lietas, • vidēji liela skaņu pults, • projektoris un ekrāns, • pufi/pufu pildījums, • melnā kafejnīcu tāfele, ko liek ārā pie ieejas, • liels kafijas automāts, • vafeļu pannas, • mūzikas instrumenti nodarbībām (ģitāras, ukuleles, džambas, bungas vai bungu plēves, lai salabotu esošās bungas), • pārtika jauniešu pasākumiem, kuru var uzglabāt (piemēram, cepumi, popkorns, čipsi, dzērieni, piens ar ilgu uzglabāšanas termiņu, • materiāli mākslas nodarbībām, • galda spēles, • kristīgā literatūra, grāmatas, • drēbju skapis ar pakaramo stangu, • matračī, spilveni, gultas veļa, • āra gaisma, • nojume, • ledusskapis, • digitālās klavieres, • video veidošanas tehnika un mikrofoni.

Ziedot ir iespējams:

• noskenējot QR kodu;

• veicot pārskaitījumu uz LELB Jauniešu centra bankas kontu: LV60HABA0551032647003;

• konkrētu lietu atnesot uz Jauniešu centru, iepriekš vienojoties par laiku pa tālr. 26536786.

REDZI, ES VISU DARU JAUNU.*

(Atkl. 21,5)

Atklāj ko jaunu – abonē žurnālu svētdienas rīts 2026. gadam!

Abonē šeit!

Abonēt žurnālu ir IZDEVĪGĀK!

Pērkot katru mēnesi – 3,30 EUR; pasūtīt pusgadam – 18,20 EUR; abonēšanas maksa gadam – 35,00 EUR.

Abonēšanas indekss: 1095.

Abonē: www.pasts.lv, zvanot pa tālruniem 67008001 vai 25008001, Latvijas pasta nodaļās vai pie pastnieka.

* 2026. GADA LOZUNGS

BĪBELES LASĪJUMI

Lai līkmo Tevī un priecājas visi, kas Tevī meklē. (Ps 40:17)

- 3.11. 2Kēn 21:1–18; 1Kor 10:14–11:1; Mt 8:28–34
- 4.11. 2Kēn 22:1–13; 1Kor 11:2, 17–22; Mt 9:1–8
- 5.11. 2Kēn 22:14–23:3; 1Kor 11:23–34; Mt 9:9–17
- 6.11. 2Kēn 23:4–25; 1Kor 12:1–11; Mt 9:18–26
- 7.11. 2Kēn 23:36–24:17; 1Kor 12:12–26; Mt 9:27–34
- 8.11. Jer 35:1–19; 1Kor 12:27–13:3; Mt 9:35–10:4
- 9.11. Jer 36:1–10; Apd 14:8–18; Lk 7:36–50
- 10.11. Jer 36:11–26; 1Kor 13:(1–3) 4–13; Mt 10:5–15
- 11.11. Jer 36:27–37:2; 1Kor 14:1–12; Mt 10:16–23
- 12.11. Jer 37:3–21; 1Kor 14:13–25; Mt 10:24–33
- 13.11. Jer 38:1–13; 1Kor 14:26–33a, 37–40; Mt 10:34–42
- 14.11. Jer 38:14–28; 1Kor 15:1–11; Mt 11:1–6
- 15.11. Jer 52:1–34; 1Kor 15:12–29; Mt 11:7–15
- 16.11. Jer 29:1, 4–14; Apd 16:6–15; Lk 10:1–12, 17–20
- 17.11. Jer 44:1–14; 1Kor 15:30–41; Mt 11:16–24
- 18.11. Vdz 1:1–5(6–9), 10–12; 1Kor 15:41–50; Mt 11:25–30
- 19.11. Vdz 2:8–15; 1Kor 15:51–58; Mt 12:1–14
- 20.11. Ezr 1:1–11; 1Kor 16:1–9; Mt 12:15–21
- 21.11. Ezr 3:1–13; 1Kor 16:10–24; Mt 12:22–32
- 22.11. Ezr 4:7, 11–24; Flm 1–25; Mt 12:33–42
- 23.11. Jes 19:19–25; Rm 15:5–13; Lk 19:11–27
- 24.11. Jl 3:1–2, 4, 9–17; 1Pēt 1:1–12; Mt 19:1–12
- 25.11. Nah 1:1–13; 1Pēt 1:13–25; Mt 19:13–22
- 26.11. Ob 15–21; 1Pēt 2:1–10; Mt 19:23–30
- 27.11. Cef 3:1–13; 1Pēt 2:11–25; Mt 20:1–16
- 28.11. Jes 24:14–23; 1Pēt 3:13–4:6; Mt 20:17–28
- 29.11. Mih 7:11–20; 1Pēt 4:7–19; Mt 20:29–34
- 30.11. Am 1:1–5, 13–28; 1Tes 5:1–11; Lk 21:5–19
- 1.12. Am 2:6–16; 2Pēt 1:1–11; Mt 21:1–11
- 2.12. Am 3:1–11; 2Pēt 1:12–21; Mt 21:12–22

Turpinām ziedojumu vākšanu žurnāla izdošanai!

Ziedojumus lūdzam pārskaitīt: SIA IHTIS, Reģ. nr. 40003417337 SEB banka Vecrīgas filiāle, kods: UNLALV2X Konta nr: LV33UNLA0001900469704 ar norādi – Žurnāla “Svētdienas Rīts” izdošanai. PATEICAMIES PAR JŪSU ATBALSTU!

“DIEVS SAKA:
pazudušās es **uzmeklēšu,**
aizklīdušās es **atvedīšu atpakaļ,**
savainotās es **pārsiešu,**
vājās **spēcināšu!”***

(Ech 34:16)

* 2025. gada
novembra lozungs